

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΣΧΟΛΗ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΣΤΗ
«ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ» ΜΕ ΕΙΔΙΚΕΥΣΗ
«ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ»

Μεταπτυχιακή Διπλωματική Εργασία

«ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΗ ΗΛΙΑΝΝΑ (ΜΧΑΝ1901)

Επιβλέπων Καθηγητής: ΣΤΕΦΑΝΑΔΗΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ -
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Εξεταστική Επιτροπή: ΑΝΤΖΟΥΛΑΤΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ-ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ
ΒΟΛΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ-ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Πειραιάς, Αύγουστος 2021

Στην οικογένειά μου

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Με την εκπόνηση της διπλωματικής μου εργασίας θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τον επιβλέποντα καθηγητή μου, καθηγητή κύριο Χριστόδουλο Στεφανάδη για την πολύτιμη βοήθεια του.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω την οικογένεια μου που είναι δίπλα μου και με στηρίζουν σε κάθε μου βήμα όλα αυτά τα χρόνια αλλά και όσους με βοήθησαν και με στήριξαν στις μεταπτυχιακές σπουδές μου.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Έχει υποστηριχθεί πως το καθεστώς της κάθε χώρας έχει άμεση επιρροή στην ανάπτυξη της και κατ' επέκταση στο άνοιγμα του εμπορίου. Ένα από τα καθεστώτα που επηρεάζουν αυτή τη διαδικασία είναι η δημοκρατία.

Κατά συνέπεια, σκοπός της παρούσας εργασίας αποτελεί η διερεύνηση του κατά πόσο επηρεάζει το δημοκρατικό πολίτευμα την ανάπτυξη και κατ' επέκταση το οποιοδήποτε άνοιγμα σχετίζεται με το εμπόριο. Πιο συγκεκριμένα, μελετήθηκε το κατά πόσο η δημοκρατία ασκεί επιρροή ή μπορεί να προβλεφθεί από το ΑΕΠ, τον πληθωρισμό ή το εμπόριο μιας χώρας. Είναι σημαντικό να τονιστεί πως για την παρούσα έρευνα επιλέχθηκε το έτος 2017, ως έτος με τα πιο ολοκληρωμένα δεδομένα διαθέσιμα και συνολικά συμμετείχαν 124 χώρες. Όπως φάνηκε, η δημοκρατία ανέδειξε στατιστικά σημαντική συσχέτιση με το κλάσμα του ΑΕΠ, των ιδιωτικών καταθέσεων και τον πληθωρισμό. Πιο συγκεκριμένα, φάνηκε πως όσο ενισχύεται η δημοκρατία σε μια χώρα, τόσο μεγαλύτερη είναι η αναλογία πίστωσης από καταθέσεις και τόσο μικρότερος είναι ο πληθωρισμός.

Κατά την ολοκλήρωση, κρίθηκε αναγκαίο να γίνει έλεγχος του κατά πόσο ο βαθμός της δημοκρατίας αλλά και άλλες ποσοτικές παράμετροι του δείγματος, επηρεάζονται από την προέλευση του εταιρικού δικαίου. Όπως φάνηκε, ο βαθμός δημοκρατίας, ο δείκτης GDP per capita, η αναλογία πίστωσης από καταθέσεις και ο πληθωρισμός επηρεάζονται σημαντικά ως αποτέλεσμα της προέλευσης του εταιρικού δικαίου.

Λέξεις κλειδιά: Δημοκρατία, θεσμοί, εμπόριο, ανάπτυξη, ΑΕΠ

ABSTRACT

It has been argued that the status of each country has a direct influence on its development and by extension to the opening of trade. From the regimes that affect this process is democracy. Consequently, the purpose of this paper is to investigate whether democracy regime affects the democratic currency development and, by extension, any opening is related to trade. In particular, it was studied whether democracy is irrelevant or can be predicted by GDP, inflation or trade in a country. It is important to emphasize that for this particular survey the year 2017 was chosen, as a year with the most integrated data available and a total of 124 countries participated. As it appeared, democracy highlighted statistically a significant correlation with the fraction of GDP, private deposits and inflation. More specifically, it seemed that as much as democracy is strengthened in a country, the greater the credit ratio of deposits and the smaller inflation is. Upon completion, it was considered necessary to control whether the degree of democracy and other quantitative parameters of the sample are affected by the origin of corporate law as an extension. As it appeared, the degree of democracy, the GDP Per Capita index, the credit ratio of deposits and inflation are significantly affected as a result of the origin of company law.

Key words: Democracy, institutions, trade, growth, GDP

Πίνακας Περιεχομένων

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.....	4
ABSTRACT.....	5
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	8
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 ^ο : Τι ήρθε πρώτο: Η Δημοκρατία ή η ανάπτυξη	10
1.1 Εννοιολογικό πλαίσιο της Δημοκρατίας	10
1.2 Η θεσμική άποψη	13
1.3 Η αναπτυξιακή άποψη.....	14
1.4 Έμμεσες επιδράσεις της δημοκρατίας	15
1.5 Εξαγωγή δημοκρατία	15
1.6 Διαφορετικές διαδρομές στην ανάπτυξη	16
1.7 Η διαμάχη για τη δημοκρατική σταθερότητα	16
1.8 Θεσμικές μεταβλητές	17
1.9 Κοινωνικές μεταβλητές	19
1.10 Διαμεσολαβητικές μεταβλητές.....	21
1.11 Ξένα μεταβλητή	22
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 ^ο : Η αποτίμηση της Δημοκρατίας και η σύνδεσή της με την ανάπτυξη	24
2.1 Η αποτίμηση της Δημοκρατίας.....	24
2.2 Δημοκρατία και ανάπτυξη: Τα κανάλια	25
2.3 Η πολιτική αστάθεια.....	26
2.4 Στρεβλώσεις	26
2.5 Κυβερνητικό μέγεθος	27
2.6. Ανθρώπινο κεφάλαιο	28
2.7. Εισοδηματική ανισότητα	29
2.8. Εμπορικά ανοίγματα	29
2.9 Συσσώρευση φυσικού κεφαλαίου	30
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 ^ο : Η Δημοκρατία και ο καταμερισμός της εργασίας ως μέσο ανάπτυξης.....	31
3.2 Οι εξελικτικές επιδράσεις της Δημοκρατίας.....	31
3.3 Διεθνής πολιτική οικονομία του εμπορίου.....	33
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 ^ο : Τα αποτελέσματα της δημοκρατίας	34
4.1 Μακροπρόθεσμα και βραχυπρόθεσμα αποτελέσματα της δημοκρατίας	34

4.2 Άμεσες και έμμεσες επιπτώσεις της δημοκρατίας	34
Κεφάλαιο 5 ^ο : Ερευνητικό Μέρος	36
5.1 Μεθοδολογία.....	36
5.2 Συλλογή των Δεδομένων	37
5.3 Ανάλυση Δεδομένων	38
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	47

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τις τελευταίες δεκαετίες μπορεί να βιωθεί εξαιρετικά γρήγορη διαδικασία παγκοσμιοποίησης των οποίων τα κεντρικά στοιχεία είναι αυξημένες εμπορικές ροές και ελευθέρωση εμπορίου. Οι επιπτώσεις της παγκοσμιοποίησης στις αναπτυσσόμενες χώρες έχουν σχετικά ευρεία οικονομική βιβλιογραφία και οι θεωρίες για την παγκοσμιοποίηση διερευνούν αυτή την ερώτηση από διάφορες πτυχές. Το γεγονός ότι το εμπόριο μπορεί να έχει θετικό αντίκτυπο στην οικονομική άνθηση και την ανάπτυξη, είναι μια αποδεκτή κρίση, αν και άλλες επιπτώσεις του εμπορίου αναλύονται επίσης σήμερα. Μεταξύ άλλων, όλο και περισσότερες μελέτες διερευνούν τη σχέση μεταξύ του εμπορίου και της δημοκρατίας (Pontet & Udvari, n.d).

Σύμφωνα με την πλειοψηφία των αναλύσεων, το δημοκρατικό πολιτικό σύστημα και οι δημοκρατικοί θεσμοί αποτελούν ουσιώδεις προϋποθέσεις για την οικονομική ανάπτυξη και την άνθηση, επομένως θα πρέπει να αποτελεί σημαντικό ζήτημα για το οποίο η παγκοσμιοποίηση μπορεί να συμβάλει στη δημοκρατική διαδικασία, ιδίως στις αναπτυσσόμενες χώρες (Pontet & Udvari, n.d).

Μια ομάδα μελετών σχετικά με αυτό το ερώτημα υποστηρίζει ότι υπάρχει έμμεση σχέση μεταξύ της παγκοσμιοποίησης και της δημοκρατίας: η παγκοσμιοποίηση έχει ως αποτέλεσμα την οικονομική ανάπτυξη, τότε η οικονομική ανάπτυξη συμβάλλει στη διαδικασία εκδημοκρατισμού σε ορισμένες χώρες. Άλλοι βρίσκουν στοιχεία ότι υπάρχει άμεση σχέση μεταξύ του διεθνούς εμπορίου και της δημοκρατίας και η συμμετοχή στις συμφωνίες ελεύθερων συναλλαγών (FTA) ενδέχεται να προωθήσουν τη διαδικασία εκδημοκρατισμού (Pontet & Udvari, n.d).

Το εμπόριο ως εργαλείο κατασκευής δημοκρατίας εμφανίζεται για παράδειγμα στην εμπορική πολιτική των ΗΠΑ (προς τις χώρες της Κεντρικής Αμερικής) και επίσης στην εμπορική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ιδίως στην περίπτωση των ASEAN και των ΑΚΕ-κρατών (στο πλαίσιο της Λομέ Συμβάσεις και συμφωνία εταιρικής σχέσης του Κοτονού): προσπαθούν να προωθήσουν και να ενισχύσουν τη διαδικασία εκδημοκρατισμού εφαρμόζοντας τις εμπορικές προτιμήσεις και τις συμφωνίες ελεύθερων συναλλαγών σε ορισμένες από τις χώρες-στόχους (Pontet & Udvari, n.d).

Έτσι, όπως γίνεται κατανοητό η δημοκρατία έχει ιδιαίτερη συμβολή στην ανάπτυξη και άνθηση του εμπορίου. Ως εκ τούτου προκειμένου να επιτευχθεί ο σκοπός της παρούσας εργασίας, έχει διαχωριστεί σε πέντε κεφάλαια.

Στο πρώτο κεφάλαιο θα πραγματοποιηθεί το εννοιολογικό πλαίσιο της δημοκρατίας και θα μελετηθεί το τι ήρθε πρώτο από την άποψη της επιρροής. Με άλλα λόγια η Δημοκρατία επηρέασε το εμπόριο ή το εμπόριο τη Δημοκρατία

Στο δεύτερο κεφάλαιο θα πραγματοποιηθεί η αποτίμηση της δημοκρατίας και η σύνδεσή της με το εμπόριο.

Στο τρίτο κεφάλαιο θα αναλυθεί η δημοκρατία και ο καταμερισμός της εργασίας ως μέσο ανάπτυξης ενώ στο τέταρτο κεφάλαιο θα γίνει ανάλυση των αποτελεσμάτων της δημοκρατίας τόσο μακροπρόθεσμα όσο και βραχυπρόθεσμα αλλά και οι άμεσες και έμμεσες επιπτώσεις της. Στο πέμπτο κεφάλαιο θα πραγματοποιηθεί και θα παρουσιαστεί η έρευνα που διενεργήθηκε. Τέλος θα παρατεθούν τα συμπεράσματα και η βιβλιογραφία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο: Τι ήρθε πρώτο: Η Δημοκρατία ή η ανάπτυξη

1.1 Εννοιολογικό πλαίσιο της Δημοκρατίας

Η δήλωση "Η δημοκρατία ξεπερνάει τις εκλογές" αφορά μία κρίσιμη ενόραση συνιστώντας πλέον μία κοινή σοφία. Ωστόσο, αν και οι προτάσεις για την αντιμετώπιση των περιορισμών ενός μινιμαλιστικού, εκλογικού ορισμού της δημοκρατίας είναι σε αφθονία, λίγη πρόοδος έχει επιτευχθεί στο να ακολουθηθεί αυτή η δήλωση παρέχοντας μια σαφή εναλλακτική λύση. Ορισμένες προτάσεις εφιστούν την προσοχή σε νεότερες έννοιες, όπως η διακυβέρνηση, η ποιότητα της κυβέρνησης ή η ανοικτή κυβέρνηση. Ωστόσο, αυτές οι προτάσεις σπάνια διευκρινίζουν πως αυτές οι έννοιες σχετίζονται με τη δημοκρατία και ακόμη πιο σπάνια επεξηγούν πως θα μπορούσαν να επανεξετάσουν πως η δημοκρατία μπορούσε να επανασυλλογιστεί. Πράγματι, η σαφέστερη σκέψη διαχωρίζει τις έννοιες της διακυβέρνησης και της ποιότητας της κυβέρνησης από εκείνη της δημοκρατίας, και δεν υπάρχει τίποτα καινούργιο να ειπωθεί για την έννοια της δημοκρατίας. Πιο πολλά υποσχόμενη είναι η εργασία που επιτελείται για την ποιότητα της δημοκρατίας, δεδομένου ότι επιδιώκει να αναπτύξει την εκτεταμένη έννοια της δημοκρατίας που ξεπερνά τους περιορισμούς ενός ελάχιστου, εκλογικού ορισμού της δημοκρατίας. Ωστόσο, οι εννοιολογίες της ποιότητας της δημοκρατίας εξακολουθούν να απέχουν πολύ από την παροχή μιας βάσιμης και ευρέως αποδεκτής βάσης για την ταυτοποίηση ενός ξεχωριστού αντικειμένου. Απαιτείται περισσότερη δουλειά για την αποσαφήνιση της έννοιας της δημοκρατίας. Έτσι, τελικός στόχος αποτελεί η παροχή μίας καθαρής επικέντρωσης για έρευνα στον τομέα της συγκριτικής πολιτικής. Αρχίζει με μια ανασυγκρότηση και την αξιολόγηση των εννοιολογιών της ποιότητας της δημοκρατίας και αποκαλύπτει ότι η παρούσα σκέψη έχει παράσχει κάποιες ιδέες αλλά επίσης παρεμποδίζεται από πολλά μειονεκτήματα. Οι περισσότερες εννοιολογίες είναι μάλλον για αυτό το σκοπό - προσφέροντας ένα αδύναμο σκεπτικό για την ένταξη και τον αποκλεισμό των εννοιολογικών χαρακτηριστικών - και ακόμη και των ασυναφειών – συμπεριλαμβανομένων των εννοιολογικών χαρακτηριστικών που δεν συνάδουν μεταξύ τους. Ορισμένες προτάσεις είναι σίγουρα πιο πολύτιμες από άλλες και μερικές προσφέρουν μια βάση επάνω στην οποία θα μπορέσει να επιτευχθεί το χτίσιμο. Παρ' όλα αυτά, το αποτέλεσμα αυτής της συλλογικής προσπάθειας είναι ένα ευρύ φάσμα προτάσεων που μεταφέρουν μια αίσθηση εννοιολογικής διαταραχής. Επιπλέον, οι περισσότεροι μελετητές διαχωρίζουν τις έννοιες της δημοκρατίας και την ποιότητα της δημοκρατίας και υποδηλώνουν λανθασμένα ότι έχουν διαφορετικές αναφορές. Εν ολίγοις, η αξιολόγηση αυτή υποδηλώνει την ανάγκη για μια ολοκληρωτική επικέντρωση της έρευνας σχετικά με την έννοια της ποιότητας της δημοκρατίας. Αναζητώντας την επανατοποθέτηση των προβλημάτων με τις υπάρχουσες εννοιολογίες, δίνεται η δυνατότητα επανασυλλογισμού της ποιότητας της

δημοκρατίας που εξομοιώνεται στο ότι επικεντρώνεται σε μία και μοναδική και πρωταρχική έννοια ότι η ποιότητα της δημοκρατίας εξισώνεται με τη δημοκρατία και ισχύει για όλες τις χώρες, και αφαιρετικά, καθώς προκύπτει η σημασία της δημοκρατίας από ορισμένες ουσιαστικές υποθέσεις (Munck, 2014).

Επιπλέον, η προτεινόμενη αναδιοργάνωση θέτει ότι ένα πολιτικό σύστημα είναι δημοκρατικό τόσο καθώς ενσωματώνει τις αξίες της πολιτικής ελευθερίας και της πολιτικής ισότητας όσο και γιατί συγκεκριμενοποιεί τα δημοκρατικά πρότυπα που είναι σχετικά με δύο σφαίρες που δεν απευθύνονται στον μινιμαλιστικό ορισμό της δημοκρατίας που επικεντρώνεται στις εκλογές: στην κυβερνητική λήψη αποφάσεων και το κοινωνικό περιβάλλον της πολιτικής. Είναι σημαντικό να τονιστεί πως υπολογίζονται οι κύριοι τρόποι σκέψης για τα δημοκρατικά πρότυπα πέρα από την εκλογική σφαίρα. Παρόλα αυτά, τίθεται μια υπόθεση για τη συμπερίληψη, ως μέρος του ορισμού της δημοκρατίας και αφορούν τα πολιτικά θεσμικά όργανα που επιτρέπουν σε μια πλειοψηφία πολιτών να αλλάξουν το status quo και το κοινωνικό πλαίσιο που δεν μετατρέπεται τις εκ των προτέρων αρχές της πολιτικής ελευθερίας και της ισότητας σε απλές διατυπώσεις (Munck, 2014).

Έχει υποστηριχθεί λοιπόν πως η επικράτηση της δημοκρατίας ανάμεσα στα άλλα συμβάλλει και στην γενικότερη ανάπτυξη ως αποτέλεσμα της αλλαγής του status quo και του κοινωνικού πλαισίου. Κατά συνέπεια, όπως προαναφέρθηκε ως σκοπός της εργασίας είναι η διερεύνηση της σύνδεσης ανάμεσα στη δημοκρατία και την άνθηση του εμπορίου (Munck, 2014).

Στον σημερινό κόσμο, οι περισσότερες πλούσιες χώρες είναι δημοκρατικές και οι περισσότερες δικτατορίες είναι φτωχές. Στις Η.Π.Α., η δημοκρατία συμβαδίζει με πολιτικούς θεσμούς που προωθούν την οικονομική ελευθερία - ένα περιβάλλον που χαρακτηρίζεται από την προστασία της ιδιωτικής περιουσίας και την ικανότητα των ατόμων να συμμετάσχουν σε εθελοντική ανταλλαγή αγαθών και υπηρεσιών. Ωστόσο, οι δημοκρατικές κυβερνήσεις, ακόμη και σε πλούσιες χώρες, ενεργοποιούν συχνά τις πολιτικές ανακατανομής που επιβαρύνουν την οικονομική ελευθερία και είναι επιζήμια για την ανάπτυξη. Ως εκ τούτου, αν και οι περισσότεροι οικονομολόγοι συμφωνούν ότι η οικονομική ελευθερία προωθεί την ανάπτυξη, δεν είναι σαφές ότι η παροχή περισσότερης πολιτικής ελευθερίας (δηλαδή, περισσότερη δημοκρατία ή πολιτικά δικαιώματα) βελτιώνει και τις οικονομικές επιδόσεις. Η οικονομική ανάπτυξη είναι κατά κύριο λόγο συνέπεια της συσσώρευσης τόσο του φυσικού όσο και του ανθρώπινου κεφαλαίου. Η συσσώρευση κεφαλαίου είναι ευαίσθητη στην επιλογή των δημόσιων πολιτικών, οι οποίες, με τη σειρά τους, εξαρτώνται από τους πολιτικούς θεσμούς. Σε μια κλασική μελέτη, ο οικονομολόγος Robert Barro εξήγησε ότι οι δημοκρατικοί θεσμοί παρέχουν ελέγχους στην κυβερνητική

εξουσία που επιβάλλουν όρια για την ικανότητα των πολιτικών να συγκεντρώσουν τον πλούτο και να ενεργοποιήσουν τις μη δημοφιλείς πολιτικές. Αυτοί οι περιορισμοί, σημείωσε, συμβάλλουν στη βελτίωση της οικονομικής ελευθερίας. Ωστόσο, οι αυταρχικές κυβερνήσεις μπορούν επίσης να βελτιώσουν την οικονομική ελευθερία ως θέμα πολιτικής χωρίς την ανάγκη θεσμικών περιορισμών. Ένα παράδειγμα είναι ο κανόνας του Pinochet στη Χιλή. Στη μελέτη του Barro σχετικά με περίπου 100 χώρες κατά την περίοδο 1960-1990, διαπιστώθηκε ότι, σε χαμηλά επίπεδα πολιτικής ελευθερίας, η αύξηση των πολιτικών δικαιωμάτων μπορεί να ενισχύσει την οικονομική ανάπτυξη επιβάλλοντας όρια στην κυβέρνηση. Ωστόσο, σημειώθηκε ότι σε χώρες που έχουν ήδη επιτύχει μεσαία επίπεδα δημοκρατίας, οι περαιτέρω αυξήσεις των πολιτικών δικαιωμάτων ενδέχεται να επιβραδύνουν την ανάπτυξη λόγω των αυξανόμενων ανησυχιών σχετικά με την ανακατανομή εισοδήματος. Μετά τον έλεγχο για την παρουσία ελεύθερων αγορών, τη διατήρηση του κράτους δικαίου, της εκπαίδευσης και του αρχικού επιπέδου εισοδήματος κατά κεφαλήν, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το συνολικό αποτέλεσμα της δημοκρατίας για την ανάπτυξη είναι ελαφρώς αρνητική. Αν και η μελέτη του Barro δεν ήταν η πρώτη, τα ευρήματά του ώθησαν σε μια συζήτηση μεταξύ των οικονομολόγων που συνέχισαν με τη διενέργεια πιο πρόσφατων μελετών. Μια άποψη καθιερώνει ότι η υιοθέτηση της δημοκρατίας - ή, γενικότερα, των πολιτικών θεσμών που επιβάλλουν ελέγχους και ισορροπίες στην κυβέρνηση - προωθεί τις επενδύσεις σε φυσικό και ανθρώπινο κεφάλαιο και, κατά συνέπεια ωθείται η ανάπτυξη. Αντίθετα, μια δεύτερη άποψη διαπιστώνει ότι η επίτευξη ενός ορισμένου επιπέδου οικονομικής ανάπτυξης είναι αυτό που επιτρέπει στις χώρες να υιοθετήσουν καλύτερους θεσμούς (Hernandez -Murillo & Martinek, 2008).

1.2 Η θεσμική άποψη

Οι οικονομολόγοι Daron Acemoglu, ο Simon Johnson και ο James Robinson ενστερνίζονται την άποψη ότι οι πολιτικοί θεσμοί προωθούν την οικονομική απόδοση. Αυτοί οι συγγραφείς βρήκαν μια ισχυρή συσχέτιση μεταξύ ενός μέτρου προστασίας έναντι της απαλλοτρίωσης της κυβέρνησης (πληρεξούσιος για πολιτικά ιδρύματα) και οικονομικές επιδόσεις (μετρούμενες από το πραγματικό εισόδημα κατά κεφαλήν) σε ένα μεγάλο δείγμα χωρών. Ωστόσο, μια ισχυρή συσχέτιση δεν σημαίνει απαραίτητα ότι τα καλύτερα θεσμικά όργανα συμβάλλουν στις καλύτερες οικονομικές επιδόσεις, καθώς οι πλουσιότερες χώρες ενδέχεται να προτιμούν καλύτερους θεσμούς. Για την εξάλειψη αυτού του αποτελέσματος ανατροφοδότησης, οι Acemoglu et al μελέτησαν τις πρώην ευρωπαϊκές αποικίες, υποστηρίζοντας ότι οι τρέχουσες οικονομικές επιδόσεις στις χώρες αυτές εξαρτώνται από τους υφιστάμενους πολιτικούς θεσμούς που διαμορφώθηκαν από τα θεσμικά όργανα που θεσπίζουν οι Ευρωπαίοι Έποικοι (Acemoglu et al, 2001).

Οι συγγραφείς χαρακτήρισαν δύο τύπους στρατηγικών αποικιοποίησης που οδήγησαν σε διαφορετικούς τύπους πολιτικών θεσμών. Το πρώτο είδος ήταν η δημιουργία εξορυκτικών καταστάσεων. Σε αυτές τις αποικίες, ο κύριος στόχος ήταν να μεταβιβαστεί μεγάλο μέρος των πόρων της αποικίας στην ευρωπαϊκή εξουσία. Τα ιδρύματα που δημιουργήθηκαν στις αποικίες δεν παρείχαν μεγάλη προστασία της ιδιωτικής περιουσίας και δεν επέβαλαν ελέγχους κατά της κυβερνητικής απαλλοτρίωσης. Παραδείγματα αυτής της υπόθεσης ήταν οι ισπανικές αποικίες στο Μεξικό και τη Λατινική Αμερική και η βελγική αποικία του Κονγκό (Acemoglu et al, 2001).

Στη δεύτερη στρατηγική αποικισμού, οι Ευρωπαίοι άποικοι μετανάστευσαν σε μεγάλους αριθμούς και δημιούργησαν θεσμούς που παρομοίαζαν εκείνους στην πατρίδα τους. Αυτά τα θεσμικά όργανα επικεντρώθηκαν στην προστασία της ιδιωτικής ιδιοκτησίας και των ελέγχων κατά της κυβερνητικής απαλλοτρίωσης. Παραδείγματα αυτής της υπόθεσης ήταν η Αυστραλία, η Νέα Ζηλανδία, ο Καναδάς και οι ΗΠΑ (Acemoglu et al, 2001).

Οι συγγραφείς διαπίστωσαν ότι οι τύποι των θεσμών που υιοθετήθηκαν στα πρώτα στάδια και των δύο ειδών αποικιακής στρατηγικής παραμένουν ακόμη και αφού οι αποικίες έγιναν ανεξάρτητες. Σε εξορυκτικές καταστάσεις, μετά την επίτευξη της ανεξαρτησίας, η κυβερνητική τάξη μπορεί να έχει βρει βολικό να διατηρεί τους υφιστάμενους θεσμούς και να τους χρησιμοποιεί για δικό τους όφελος αντί να επιβαρυνθούν το κόστος μετάβασης στο εναλλακτικό μοντέλο. Στις αποικίες που έχουν προσανατολιστεί στο δημοκρατικό μοντέλο, δεδομένου ότι το κόστος της ίδρυσης ιδρυμάτων για την επιβολή των κρατικών ελέγχων και την ασφαλή ιδιωτική ιδιοκτησία είχε ήδη πραγματοποιηθεί από τη αποικιακή

εξουσία, ήταν ευκολότερο για τη νέα ανεξάρτητη χώρα να διατηρήσει αυτούς τους θεσμούς αντί να μεταβεί σε ένα εξορκτικό μοντέλο (Acemoglu et al, 2001).

1.3 Η αναπτυξιακή άποψη

Οι οικονομολόγοι Edward Glaeser, Rafael La Porta, Florencio Lopez-De-Silanes και Andrei Shleifer υπερασπίζονται τη δεύτερη άποψη που αφορά ότι η οικονομική ανάπτυξη που διεγείρει τη δημοκρατία ή υιοθετεί καλύτερους θεσμούς και όχι το αντίθετο. Διευκρινίζουν περαιτέρω ότι η συσσώρευση του ανθρώπινου κεφαλαίου είναι ένας σημαντικότερος καθοριστικός παράγοντας οικονομικής ανάπτυξης από τους πολιτικούς θεσμούς. Μελέτησαν ένα μεγάλο σύνολο χωρών την περίοδο 1960 έως το 2000, ταξινομώντας τους σε τέσσερις κατηγορίες: απολυταρχία, ατελείς απολυταρχία, ατελή δημοκρατία και σταθερή (ή τέλεια) δημοκρατία. Το μέτρο δημοκρατίας τους συλλαμβάνει βασικές κυβερνητικές πρακτικές σε ένα συνδυασμό θεσμικών και συμπεριφορικών δεικτών, όπως η ανταγωνιστικότητα της πολιτικής συμμετοχής, η διαφάνεια και η ανταγωνιστικότητα της εκτελεστικής πρόσληψης συνάμα με τους περιορισμούς της εκτελεστικής εξουσίας (Glaeser et al, 2004).

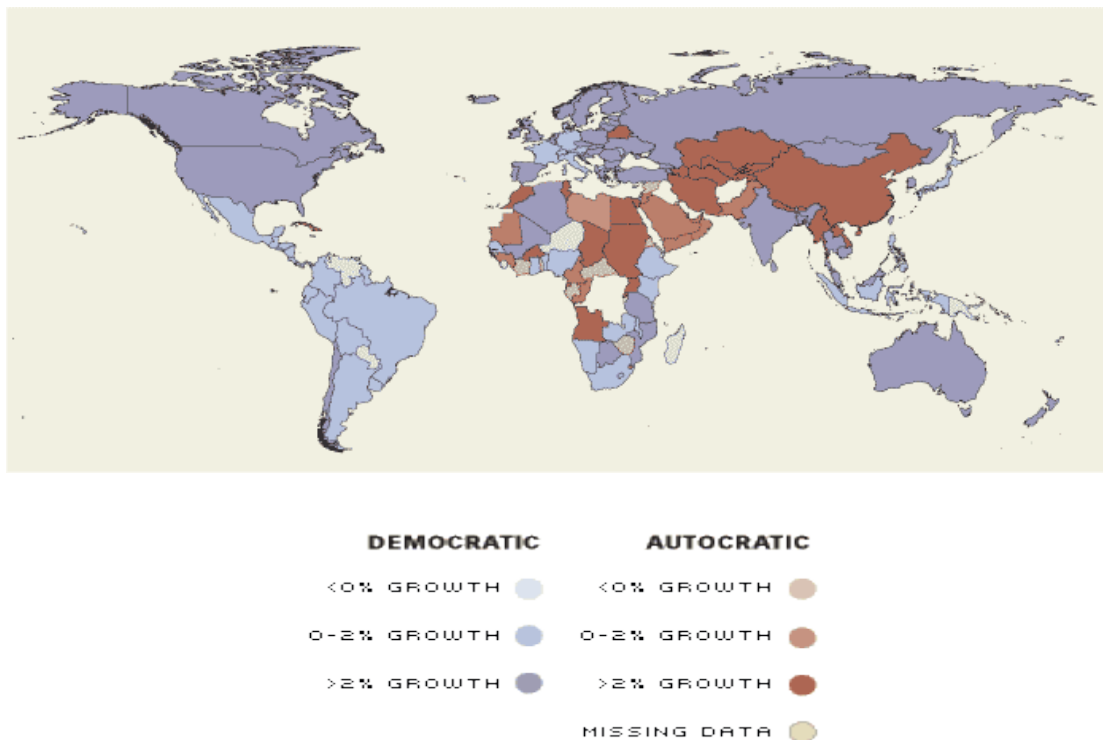
Οι Glaeser et al παρατήρησαν ότι το 2000 σχεδόν όλες οι χώρες με υψηλά επίπεδα εκπαίδευσης χαρακτηρίστηκαν ως σταθερές δημοκρατίες και σχεδόν όλες οι σταθερές δημοκρατίες ήταν ιδιαίτερα μορφωμένες. Αντίθετα, οι οικονομολόγοι είδαν ότι σχεδόν όλες οι χώρες που κυβερνώνται από δικτάτορες δεν ήταν επαρκώς μορφωμένοι. Οι συγγραφείς παρατήρησαν επίσης ότι, καθώς τα επίπεδα εκπαίδευσης αυξήθηκαν, οι δημοκρατίες ήταν πιο συχνές, παρόλο που πολλές από αυτές θεωρούνταν ατελείς. Όσον αφορά την ανάπτυξη, παρατήρησαν ότι οι περισσότερες από τις φτωχές χώρες το 1960 κυβερνούνταν από τους δικτάτορες. Κατά τις τέσσερις δεκαετίες που ακολούθησαν, οι ρυθμοί ανάπτυξης μεταξύ των φτωχών χωρών εμφάνιζαν ποικιλία και ορισμένοι από αυτούς κατάφεραν να βγουν από τη φτώχεια, ενώ εξακολουθούσαν να κυβερνώνται από δικτάτορες. Αυτά τα στοιχεία δείχνουν, από ότι υποστηρίζουν, ότι δεν ήταν περιορισμοί στους δικτάτορες που επιβλήθηκαν από τους θεσμούς που οδήγησαν στην ανάπτυξη. Αντίθετα, οι δικτάτορες επέλεξαν πολιτικές που παρείχαν ασφάλεια δικαιωμάτων ιδιοκτησίας για την προώθηση των επενδύσεων σε φυσικό και ανθρώπινο κεφάλαιο και αυτό οδήγησε στην ανάπτυξη. Οι συγγραφείς αναφέρουν την Κίνα ως παράδειγμα δικτατορίας στην οποία η οικονομική ανάπτυξη ήταν αποτέλεσμα ευνοϊκών πολιτικών επιλογών και όχι των θεσμικών περιορισμών στην κυβέρνηση (Glaeser et al, 2004).

1.4 Έμμεσες επιδράσεις της δημοκρατίας

Ανεξάρτητα από το αν υπάρχουν άμεσες επιπτώσεις της δημοκρατίας για την οικονομική ανάπτυξη, η σχέση μεταξύ δημοκρατίας και ανθρώπινου κεφαλαίου που επισημαίνεται από τους Glaeser et al αποτέλεσαν αντικείμενο περισσότερης ανάλυσης. Οι πολιτικοί επιστήμονες Matthew Baum και David Lake έχουν βρει σημαντικές έμμεσες επιπτώσεις της δημοκρατίας για την ανάπτυξη μέσω του αντίκτυπου της στη δημόσια υγεία και την εκπαίδευση, δύο κοινούς καθοριστικούς παράγοντες και αντιπροσώπους του ανθρώπινου κεφαλαίου. Τόσο η δημόσια υγεία όσο και η εκπαίδευση έχουν μεγάλα κοινωνικά πλεονάσματα ακόμη και όταν παρέχονται ιδιωτικά. Ως εκ τούτου, οι επενδύσεις σε αυτούς τους τομείς υπόκεινται σε επηρεασμό από τη δημόσια τάξη. Οι Baum και Lake διαπίστωσαν ότι η αύξηση της δημοκρατίας στις φτωχές χώρες βελτιώνει το προσδόκιμο ζωής των γυναικών, ενώ η αύξηση της δημοκρατίας στις πιο ανεπτυγμένες χώρες βελτιώνει το ποσοστό εγγραφών των γυναικών στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Παρόλο που οι συγγραφείς δεν βρήκαν άμεσες επιπτώσεις της δημοκρατίας για την ανάπτυξη, διαπίστωσαν ότι τόσο το προσδόκιμο ζωής όσο και η δευτεροβάθμια εκπαίδευση έχουν θετικές επιπτώσεις στην ανάπτυξη του κατά κεφαλήν ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος (Baum et al, 2003).

1.5 Εξαγωγή δημοκρατία

Η συζήτηση σχετικά με το αν η δημοκρατία και τα πολιτικά θεσμικά όργανα συμβάλλουν στη δημιουργία ανάπτυξης ή μάλλον την οικονομική ανάπτυξη οδηγεί τις χώρες να υιοθετήσουν καλύτερους θεσμούς είναι πιθανό να συνεχιστεί. Όμως, όπως έχουν επισημάνει ο Barro και άλλοι, αυτός ο τύπος ανάλυσης έχει σημαντικές επιπτώσεις σχετικά με τη σκοπιμότητα και την επιθυμία εξαγωγής δημοκρατικών θεσμών σε αναπτυσσόμενα έθνη, ιδίως εκείνα με χαμηλά επίπεδα ανθρώπινου κεφαλαίου. Αρχικά, μπορεί να είναι ευκολότερο (ή πιο σοφό) να προωθήσει τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά των Δυτικών Οικονομικών Συστημάτων, όπως τις ελεύθερες αγορές και τη σπουδαιότητα της εξασφάλισης της ιδιωτικής περιουσίας (Barro, 1996).

1.6 Διαφορετικές διαδρομές στην ανάπτυξη

Οι χώρες ταξινομούνται σε δημοκρατικές και αυταρχικές χώρες χρησιμοποιώντας τη βαθμολογία του πολιτεύματος 2 από το σύνολο δεδομένων των πολιτευμάτων με αρ. IV. Μια βαθμολογία πολιτεύματος 2 μεγαλύτερη από το μηδέν δείχνει ότι οι πολιτικοί θεσμοί μιας χώρας χαρακτηρίζονται από μεγαλύτερο βαθμό δημοκρατίας από την απολυταρχία, ενώ μια βαθμολογία μικρότερη από το μηδέν δείχνει μεγαλύτερο βαθμό απολυταρχίας. Η οικονομική ανάπτυξη μετράται με σύνθετους ετήσιους ρυθμούς ανάπτυξης σε πραγματικό κατά κεφαλήν ΑΕΠ από το 1994 έως το 2004 με στοιχεία από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (Hernandez -Murillo, Martinek, 2008).

1.7 Η διαμάχη για τη δημοκρατική σταθερότητα

Υπάρχουν πολλές συγκριτικές και εμπειρικές μελέτες που επικεντρώνονται στη Δημοκρατική σταθερότητα. Οι περισσότεροι έχουν επικεντρωθεί είτε στην κοινωνικοοικονομική είτε στην πολιτική θεσμική παράδοση, αλλά συνήθως όχι και στα δύο. Επιπλέον, το μεγαλύτερο μέρος της έρευνας αντιμετωπίζει τη μετάβαση και την εδραίωση της δημοκρατίας, παρά τη μακροπρόθεσμη σταθερότητα. Μια εμπειρική έρευνα των μεταβλητών από τις δύο ερευνητικές παραδόσεις αναφορικά με τη σχετικότητά τους με τη δημοκρατική σταθερότητα, μέχρι στιγμής, ήταν σπάνιες (Berg- Schlosser και de Meur, 1994; Berg-Schlosser και Mitchell, 2000, 2002; Gasiorowski και Power, 1998; Hadenius,

1994). Αυτό το είδος έρευνας αξίζει πολύ έπαινο για τη διεπιστημονική του φύση και εστιάζει, μαζί με τα χαρακτηριστικά του ευρήματα σχετικά με τον αντίκτυπο που έχει κάθε σειρά μεταβλητών στην άλλη, αλλά υπάρχει ακόμα χώρος για επέκταση και ανάπτυξη. Διαφάνηκαν τέσσερις ομάδες σχετικών ανεξάρτητων μεταβλητών που αξιολογούν το γιατί καταρρέουν τα δημοκρατικά καθεστώτα.

Η πρώτη ομάδα αποτελείται από θεσμικές μεταβλητές και σχετίζεται με στοιχεία που κυμαίνονται από τον τύπο του καθεστώτος στη συγκέντρωση των εξουσιών μέσα σε αυτό. Η δεύτερη ομάδα περιλαμβάνει κοινωνικές μεταβλητές, και επικεντρώνονται σε παράγοντες που κυμαίνονται από το δημοκρατικό ιστορικό υπόβαθρο μέσω του κοινωνικού χάσματος. Η τρίτη ομάδα αποτελείται από μεταβλητές διαμεσολάβησης, που βρίσκονται μεταξύ των μακρο-πολιτικών και των μακρο-κοινωνικών ομάδων, και παρουσιάζει μεταβλητές που κυμαίνονται από τη φύση του συστήματος του κόμματος στο επίπεδο της κυβέρνησης και της σταθερότητας του συνασπισμού. Η τελευταία ομάδα είναι στην πραγματικότητα μια μοναδική μεταβλητή η εξωτερική συμμετοχή, η οποία σπάνια έλαβε προσοχή στη συζήτηση της δημοκρατικής σταθερότητας, αλλά η οποία έχει αποδειχθεί απαραίτητη. Συνοψίζοντας οι 11 μεταβλητές από αυτές τις τέσσερις κατηγορίες αναπτύσσονται παρακάτω .

1.8 Θεσμικές μεταβλητές

Οι τέσσερις θεσμικές μεταβλητές περιλαμβάνουν δύο που έχουν λάβει σημαντική προσοχή στη βιβλιογραφία και δύο που δεν έχουν. Η πρώτη μεταβλητή που εξετάζεται είναι ο φεντεραλισμός, η οποία διακρίνει μεταξύ των ενιαίων κυβερνήσεων τη Μεγάλη Βρετανία αφενός, και κυβερνήσεις με ομοσπονδιακή ή Ημι-ομοσπονδιακή δημοκρατία από την άλλη όπως η Γερμανία και η Κύπρος πριν από το 1974. Υποτίθεται πως τα ομοσπονδιακά κράτη είναι πιο επιρρεπή στη δημοκρατική κατάρρευση από τις ενιαίες. Η εισαγωγή του φεντεραλισμού μπορεί να οδηγήσει σε κεντρικούς περιφερειακούς αγώνες που θα μπορούσαν να υπονομεύσουν τη δημοκρατία, όπως ήταν η περίπτωση του αμερικανικού εμφυλίου πολέμου. Αυτή η υπόθεση είναι αντίθετη με τη λιγοστή βιβλιογραφία που είναι διαθέσιμη στη σχέση μεταξύ αυτής της μεταβλητής και της δημοκρατικής κατάρρευσης. Για παράδειγμα, το Lijphart (1984a, 1999) περιλαμβάνει την Ομοσπονδία ως ένα από τα στοιχεία που συγκρατούν την πλειοψηφία που προσδιορίζει το συναινετικό μοντέλο της δημοκρατίας. Ο φεντεραλισμός, επομένως, συμβάλλει στη δημοκρατική σταθερότητα και όχι την καταστροφική (Lijphart, 1990). Ο Diamond (1990), οι Diamond et al. (1995), και ο Horowitz (1994) επικεντρώνονται στη χρησιμότητα του φεντεραλισμού στην ανακούφιση των εθνοτικών και άλλων κοινωνικών συγκρούσεων προκειμένου να επιτευχθεί πιο σταθερή δημοκρατία στις

πλουραλιστικές κοινωνίες. Ο Hadenius (1994), ωστόσο, βρήκε καμία σημαντική ποσοτική σχέση μεταξύ του φεντεραλισμού και της αντοχής της δημοκρατίας στις αναπτυσσόμενες χώρες. Μια δεύτερη μεταβλητή που εξετάστηκε είναι ο προεδρισμός, ο οποίος διακρίνει μεταξύ κοινοβουλευτικά συστήματα (Ιταλία) και Προεδρικά ή ημι-προεδρικά συστήματα (ΗΠΑ και Γαλλία, αντίστοιχα). Το μεγαλύτερο μέρος της λογοτεχνίας μας οδηγεί να σχηματιστεί η υπόθεση ότι τα προεδρικά ή ημι-προεδρικά καθεστώτα είναι πιο επιρρεπή στη δημοκρατική κατάρρευση από ό, τι οι κοινοβουλευτικές. Ο λόγος είναι η δυνατότητα σύγκρουσης μεταξύ της εκτελεστικής και νομοθετικής εξουσίας. Αυτή η μεταβλητή έχει παράγει μια πληθώρα ερευνών, ιδιαίτερα τη δεκαετία του 1990. Για παράδειγμα, ο Stepan και ο Skach (1994) υποστηρίζουν ότι ο προεδρισμός μπορεί να εμποδίσει την εδραίωση της δημοκρατίας. Ωστόσο, η πιο ξεκάθαρη περίπτωση κατά του προεδρισμού παρουσιάζεται από το Linz (1990, 1994). Μεταξύ των κινδύνων του ο προεδρισμός για τη δημοκρατική σταθερότητα του Linz περιλαμβάνει ακαμψία, εκλογές μηδενικού ποσού, και διπλή αξιοπιστία – που όλα υπονομεύουν την ικανότητα να παραχθούν υποσχέσεις, οι οποίες αποτελούν τη βασική ανάγκη για ένα δημοκρατικό σύστημα. Ο Horowitz (1990), (1993), και ο Shugart και Carey (1992), μεταξύ άλλων, έχουν υπερασπιστεί τον προεδρισμό. Η συζήτηση απέχει πολύ από το βόλεμα, όμως η τάση είναι υπέρ του κοινοβουλευτισμού (Lijphart, 1991, 1995). Τρεις πρόσφατες ποσοτικές αναλύσεις δεν έχουν βρει κανένα στοιχείο που να υποστηρίζουν έναν τύπο καθεστώτος (Power και Gasiorowski, 1997) ή κατέληξαν υπέρ του κοινοβουλευτισμού (Hadenius, 1994, Przeworski et al., 1996).

Μια τρίτη θεσμική μεταβλητή αφορούσε την αναλογικότητα, η οποία διακρίνει 292 Διεθνής Αναθεωρήσεις Πολιτικών Επιστημών 26 (3) μεταξύ των περιπτώσεων στις οποίες η εκλογική αναλογικότητα είναι χαμηλή (όπως στην περίπτωση του Καναδά και περιπτώσεις στις οποίες τα εκλογικά αποτελέσματα διατηρούν την αναλογικότητα όπως στην περίπτωση της Ολλανδίας. Η βιβλιογραφία δείχνει ότι αναλογικά τα εκλογικά συστήματα είναι πιο επιρρεπή στην Δημοκρατική κατάρρευση από εκείνα με λιγότερη αναλογικότητα. Την επίδραση της αναλογικότητας, ωστόσο, μπορεί να παράγει δύο αποτελέσματα αντιστάθμισης. Από τη μία πλευρά, η υψηλή αναλογικότητα- μπορεί να επεκτείνει τον κατακερματισμό, αυξάνοντας έτσι την ευθραυστότητα του κομματικού συστήματος. Από την άλλη πλευρά, μπορεί να επεκταθεί η αναπαράσταση, που περιέχει έτσι συγκρούσεις και μειώνει το πλεόνασμα τους έξω από το σύστημα. Ενώ η συζήτηση αναφορικά με την αναλογικότητα συνεχίζεται (Blais, 1991, Blais και Dion, 1990, Hadenius, 1994. Lardeyret, 1991; Lijphart, 1994, 1999; Sartori, 1994), από τη βιβλιογραφία διαφαίνεται πως υπάρχουν λίγοι υποστηρικτές που υποστηρίζουν την υψηλή αναλογικότητα. Ακόμη και αυτοί οι μελετητές που έχουν ταχτεί υπέρ της αναλογικότητας υποδηλώνουν μια μέτρια εκδοχή και όχι μια ακραία. Ως εκ τούτου, είναι οι αρνητικές συνέπειες της υψηλής αναλογικότητας που εμφανίζονται πιο συχνά στη βιβλιογραφία. Η τελευταία θεσμική μεταβλητή υπό

εξέταση είναι η συνταγματική αδυναμία που αφορά την αστάθεια, που διακρίνει τις περιπτώσεις με σταθερά συντάγματα (οι ΗΠΑ), που εκτίθενται σε μικρές συνταγματικές αλλαγές με την πάροδο του χρόνου, τις περιπτώσεις με ασταθείς, συχνές ή σημαντικές συνταγματικές αλλαγές όπως είναι η Ταϊλάνδη και περιπτώσεις που στερούνται σταθερού συντάγματος όπως είναι το Ισραήλ. Υποτίθεται δε ότι τα πολιτικά συστήματα με χαμηλή συνταγματική σταθερότητα είναι περισσότερο επιρρεπή στη δημοκρατική κατάρρευση από εκείνα με υψηλή συνταγματική σταθερότητα. Ο λόγος είναι ότι το κανονιστικό πλαίσιο εντός του οποίου λειτουργούν οι δημοκρατίες, δηλαδή με συχνές συνταγματικές αλλαγές, θα μπορούσαν να αποτελέσουν δείκτη, όχι μόνο μια αιτία, δημοκρατικής αστάθειας. Σαφείς κανόνες του παιχνιδιού, ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης, μπορούν να αποτρέψουν τις συγκρούσεις που υπονομεύουν τη δημοκρατία (Lutz, 1994). Το ζήτημα της συνταγματικής σταθερότητας δεν έχει θεωρηθεί ευρέως στη βιβλιογραφία, αλλά έχει υποστηρικτές και στις δύο πλευρές του επιχειρήματος. Ο Merkl (1993), για παράδειγμα, δηλώνει ότι τα ευέλικτα συντάγματα είναι προτιμότερα. Ο Lijphart (1984a, 1990), από την άλλη πλευρά, θέτει πως τα άκαμπτα συντάγματα με δικαστικό έλεγχο αποτελούν μέρος του συναινετικού μοντέλου του και προτείνει αυτή τη μορφή για τις νέες δημοκρατίες.

1.9 Κοινωνικές μεταβλητές

Το μεγαλύτερο μέρος της προσοχής στη βιβλιογραφία αφορούσε δύο από τις τρεις κοινωνικές μεταβλητές. Η πρώτη κοινωνική μεταβλητή αφορά τη διάσπαση, η οποία διακρίνεται μεταξύ χωρών με μικρό χάσμα όπως η Σουηδία και εκείνες με βαθιά ή παράλληλα κοινωνικά χάσματα όπως είναι ο Λίβανος. Η βιβλιογραφία δείχνει την υπόθεση χωρών βαθιά ή παράλληλα κοινωνικά χάσματα, ή και τα δύο, είναι πιο επιρρεπείς στη δημοκρατική κατάρρευση από εκείνα με χαμηλά ή διασταυρούμενα χάσματα, ή και τα δύο. Η θεωρία του Lipset (1959, 1960, 1994), με την οποία συνίσταται ότι τα διασταυρούμενα χάσματα συντελούν σε μια πιο σταθερή δημοκρατία κάτι που είναι ευρέως αποδεκτό στη βιβλιογραφία. Ο Dahl (1971), ο Horowitz (1994), ο Lijphart (1977), και ο Powell (1982) επεξεργάζεται τη σχέση μεταξύ της κοινωνικής διάσπασης και της δημοκρατικής απόδοσης. Ωστόσο, η βιβλιογραφία αξιολογεί κυρίως ποια είδη κοινωνικών χασμάτων ή έλλειψης αυτών, οδηγούν σε μια πιο σταθερή δημοκρατία, ενώ ενδιαφέρον παρουσιάζει και το αντίστροφο αυτής της σχέσης ώστε να εξεταστεί η επίδραση των χασμάτων για την κατανομή της δημοκρατίας. Η δεύτερη μεταβλητή αφορά μια δυσλειτουργία της οικονομίας, η οποία διακρίνει μεταξύ περιπτώσεων με δευτερεύοντα οικονομικά προβλήματα όπως η Νορβηγία και εκείνες με σημαντικά οικονομικά προβλήματα (ο Weimar

στη Γερμανία και ένας μεγάλος αριθμός δημοκρατιών στον αναπτυσσόμενο κόσμο). Το μεγαλύτερο μέρος της βιβλιογραφίας οδηγεί στην υπόθεση ότι οι χώρες με αδύναμες ή ασταθείς οικονομίες είναι πιο επιρρεπείς στη δημοκρατική κατάρρευση από εκείνες με σταθερές οικονομίες. Οι Przeworski et al. (1996, 2000) εξετάζουν την οικονομική απόδοση (δηλαδή, την ανάπτυξη, την απουσία κρίσεων και τον χαμηλό πληθωρισμό) και τη σταθερότητα της δημοκρατίας. Αυτοί συμπέραναν ότι η ευημερία δηλαδή η συνεχιζόμενη θετική οικονομική απόδοση συμβάλλει στη δημοκρατική σταθερότητα. Ο Powell (1982) εξέτασαν τη σχέση μεταξύ οικονομικής ανισότητας και βίας. Αυτές είναι μόνο μερικές από τις μελέτες που μέτρησαν τις οικονομικές επιδόσεις, όχι την οικονομική ανάπτυξη και τη σχέση τους με τη δημοκρατική σταθερότητα. Ο Lipset (1959), για παράδειγμα, μετρά δείκτες δημοκρατικής ανάπτυξης όπως είναι ο πλούτος, η εκβιομηχάνιση, η αστικοποίηση και η εκπαίδευση και υποστηρίζει πως το πιο οικονομικά αναπτυσσόμενο έθνος είναι, το πιο πιθανό να διατηρήσει ένα Δημοκρατικό καθεστώς. Ο ισχυρισμός του Lipset έχει επιβεβαιωθεί από πολλούς μελετητές που έχουν πραγματοποιήσει πολυπαραγοντικές αναλύσεις, όπως ο Bollen (1979), ο Cutright (1963), ο Cutright και Wiley (1969), οι Lipset et al. (1993) και ο Olsen (1968) μεταξύ άλλων. Η συζήτηση μεταξύ αυτών των μελετητών αφορά το είδος της σχέσης, από ότι η ύπαρξη μιας τέτοιας σχέσης. Είναι η σχέση γραμμική ή όχι (Bollen και Jackman, 1985); Είναι η κύρια μεταβλητή η οικονομική ανάπτυξη ή η ανισότητα του εισοδήματος (Hadenius, 1994, Muller, 1988, 1995). Μια τρίτη κοινωνική μεταβλητή, η δυσμενής ιστορία, είναι στην πραγματικότητα ένα σύμπλεγμα μεταβλητών: σχετίζεται με το δημοκρατικό υπόβαθρο του συστήματος με βάση την ιστορική του εμπειρία, την πολιτική του κουλτούρα και το βαθμό ανάπτυξης της κοινωνίας των πολιτών της. Επικρατεί η υπόθεση ότι οι χώρες με αντιδημοκρατικά ή μικτά ιστορικά υπόβαθρα όπως το Περού και η Τουρκία, αντίστοιχα είναι πιο επιρρεπείς στη δημοκρατική κατάρρευση από εκείνα με δημοκρατικό ιστορικό, πολιτιστικό και πολιτικό κοινωνικό υπόβαθρο όπως η Ελβετία. Η σύνδεση των Almond και Verba (1963) μεταξύ της προτιμώμενης μεικτής εκδοχής ενός "αστικού" πολιτισμού και η σταθερότητα ενός δημοκρατικού καθεστώτος είναι μία από τις πιο εκτιμώμενες αναφορές σχετικά με αυτή τη μεταβλητή, μαζί με τον Lipset (1960) και, πιο πρόσφατα με τον Diamond (1993) και τον Putnam (1993). Ο Huntington (1991) εξήγαγε το συμπέρασμα σχέσης μεταξύ πολιτισμού και εκδημοκρατισμού. Ωστόσο, το έργο του, όπως είναι στην πραγματικότητα για το μεγαλύτερο μέρος της βιβλιογραφίας στον τομέα αυτό, αφορά τις πολιτιστικές προϋποθέσεις για την καθιέρωση της δημοκρατίας (δηλαδή τον εκδημοκρατισμό) και όχι τη δημοκρατική σταθερότητα ή την κατάρρευση. Ο Inglehart (1988) καταλήγει στο συμπέρασμα ότι υπάρχει σχέση μεταξύ του πολιτιστικού χαρακτήρα της κοινωνίας και η τάση της υιοθέτησης των δημοκρατικών θεσμών. Η Diskin (2001) υποστηρίζει ότι η "ευνοϊκή ιστορία", με την έννοια της ανάπτυξης της κοινωνίας των πολιτών, όπως αποδεικνύεται από το ρόλο του αντιπολιτευτικού κινήματος στην Πολωνία και τη μοναδική συμβολή

της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, που ήταν ένας σημαντικός παράγοντας πίσω από την επανάσταση του 1989 στην Ανατολική Ευρώπη. Μερικοί λόγιοι αξιολογούν τη συνάφεια των μεταβλητών βάσης για την επιβίωση της δημοκρατίας. Οι Diamond et al. (1995), για παράδειγμα, βρήκαν σημαντικά στοιχεία που χαρακτηρίζει τη δημοκρατική κουλτούρα και συσχετίζονται στενά με τη δημοκρατική σταθερότητα. Ο Weiner (1987) παρατηρεί ότι το βρετανικό αποικιακό μοντέλο της διδακτορικής δημοκρατίας ήταν το πιο επιτυχημένο από άλλα αποικιακά μοντέλα στη διατήρηση των δημοκρατικών θεσμών σε νέες ανεξάρτητες χώρες. Ο Weiner βρίσκει έτσι ότι το θεσμικό πλαίσιο για τη δημοκρατία που εδραιώθηκε βοηθάει στη δημιουργία συνθηκών για τη δική του επιμονή. Ο Daalder (1966) υποστηρίζει ότι η σταδιακή δημοκρατική ανάπτυξη, ιδιαίτερα σε σχέση με τις ελίτ στάσεις και την οικονομική ανάπτυξη, είναι μια απαίτηση για τη δημοκρατική σταθερότητα. Για επιχειρησιακούς σκοπούς, έγινε αναφορά και στον βαθμό της εγχώριας βίας και σε προηγούμενες δημοκρατικές κρίσεις κατά τη μέτρηση αυτής της μεταβλητής σε κάθε μία από τις υποθέσεις που ερευνήθηκαν.

1.10 Διαμεσολαβητικές μεταβλητές

Τρεις μεταβλητές μεταξύ των θεσμών και της κοινωνίας αξιολογήθηκαν επίσης. Το πρώτο από αυτά είναι ο κατακερματισμός, ο οποίος ασχολείται με το βαθμό κατακερματισμού του συστήματος του κόμματος που αντιπροσωπεύεται από τον αριθμό των μερών στο χαμηλότερο ή ενιαίο τμήμα του Κοινοβουλίου. Η βιβλιογραφία επικεντρώνεται στην υπόθεση ότι αυτά τα συστήματα κόμματος με υψηλό επίπεδο κατακερματισμού (Weimar Germany) είναι πιο επιρρεπή σε δημοκρατική κατάρρευση από τα συστήματα με χαμηλό κατακερματισμό (ΗΠΑ). Η συζήτηση για τον κατακερματισμό έδειξε ότι είναι σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνος για τον καθορισμό του πεδίου των μερών και του κόμματος συστήματα. Από το Duverger (1954) και το Lipset (1960), η αριθμητική μέτρηση των μερών και η προκύπτουσα σχέση με τη δημοκρατική σταθερότητα ήταν στο επίκεντρο. Αυτοί οι μελετητές, μεταξύ άλλων, όπως ο Neumann (1956) και ο Dahl (1971), αντιλήφθηκαν ότι το σύστημα δύο κομμάτων ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για πολιτική σταθερότητα. Ακόμη και αυτοί οι μελετητές που υποστηρίζουν ότι ο κατακερματισμός δεν οδηγεί αναγκαστικά στην κατανομή της δημοκρατίας (δηλαδή το κατακερματισμένο κόμμα τα συστήματα μπορούν να είναι σταθερά) υποστηρίζουν ένα μέτριο επίπεδο κατακερματισμού και όχι υψηλό (Lijphart, 1977, Midlarsky, 1984, Rokkan, 1970, Sartori, 1976). Μια δεύτερη μεταβλητή διαμεσολάβησης είναι η πόλωση, η οποία διακρίνει μεταξύ των συστημάτων κόμματος με χαμηλό βαθμό πόλωσης (όπως στην Αυστραλία) και Συστήματα Κόμματος στα οποία τα σημαντικά πολιτικά κόμματα του αντισυμβαλλομένου διαδραματίζουν ρόλο (όπως στη Προ-Γαλλική Ισπανία). Το μεγαλύτερο μέρος της βιβλιογραφίας οδηγεί στην υπόθεση ότι τα

συστήματα πολύ πολωμένου κόμματος είναι πιο επιρρεπείς σε Δημοκρατική κατάρρευση από τα συστήματα με χαμηλή πόλωση. Ο λόγος είναι η πόλωση που παράγει εξτρεμιστικά ή αντισταθμιστικά κόμματα που μπορούν να υπονομεύσουν τη νομιμότητα του καθεστώτος, συνήθως αποκλείονται από την εξουσία και εμποδίζουν το σχηματισμό των κυβερνήσεων - περιορίζοντας έτσι το φάσμα των μερών που έχουν πρόσβαση στην κυβέρνηση. Στο τέλος το αποτέλεσμα είναι η δημοκρατική αστάθεια (Daalder, 1971, Hazan, 1995, 1997, Ieraci, 1992, λωρίδα και ersson, 1987; Powell, 1986; Sani και Sartori, 1983; Σαρτόρη, 1976). Μια άλλη μεταβλητή στην κατηγορία μεσολάβησης είναι η κυβερνητική αστάθεια, η οποία αναφέρεται στον βαθμό της σταθερότητας της κυβέρνησης με βάση την ανθεκτικότητα της κυβέρνησης, τους συνασπισμούς ή το υπουργικό συμβούλιο, ή και τα δύο. Η βιβλιογραφία οδηγεί στην υπόθεση ότι οι ασταθείς κυβερνήσεις ή οι διοικητικοί συνασπισμοί (όπως στην τέταρτη Γαλλική Δημοκρατία), είναι πιο επιρρεπείς στη δημοκρατική κατάρρευση από τις σταθερές κυβερνήσεις (όπως στη Γερμανία μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο). Επιπλέον, η κυβερνητική αστάθεια μπορεί επίσης να αποτελέσει ένδειξη συνολικής παρακμής σε σταθερότητα που προκύπτει από άλλους παράγοντες, μερικούς από τους οποίους αποτελούν άλλες μεταβλητές. Τη σύνδεση μεταξύ της σταθερότητας και του καθεστώτος και του καθεστώτος συνασπισμού. Η σταθερότητα εξετάζεται συνήθως στο πλαίσιο των περιπτώσιολογικών μελετών και η βιβλιογραφία σχετικά με το επίπεδο της κυβερνητικής σταθερότητας συνήθως αξιολογεί τη σχέση από την "Απέναντι κατεύθυνση", δηλαδή η επιρροή των χαρακτηριστικών του καθεστώτος στην κυβερνητική σταθερότητα (Dodd, 1976, Taylor και Herman, 1971). Επιπλέον, οι περισσότερες από τις μελέτες για τη σταθερότητα της κυβέρνησης και του συνασπισμού αφιερώνονται στη διερεύνηση συγκεκριμένων χαρακτηριστικών του συνασπισμού που οδηγούν στη σταθερότητα ή την αστάθεια της κυβέρνησης *per se*, παρά το δημοκρατικό σύστημα στο σύνολό του (Axelrod, 1970, Blondel, 1968; Browne et al., 1986; De Swaan, 1973; King et al., 1990, Laver, 1974; Φωλιά και Schofield, 1991; Laver και Shepsle, 1996; Sanders και Herman, 1977; Warwick, 1994).

1.11 Ξένη μεταβλητή

Μια ξένη μεταβλητή που δεν ταιριάζει σε καμία από τις τρεις προηγούμενες κατηγορίες σχετίζεται με την εξωτερική συμμετοχή, η οποία ασχολείται με τη συμμετοχή (ή σοβαρές απειλές) ξένων χωρών (ή άλλα στοιχεία) στην εγχώρια πολιτική. Η επεξηγηματική εξουσία αυτής της μεταβλητής καθιστά την επιτακτική ανάγκη της σε οποιαδήποτε ανάλυση της Δημοκρατικής κατάρρευσης. Υποτίθεται ότι οι χώρες που αντιμετωπίζουν σοβαρά επίπεδα συμμετοχής από ξένες δυνάμεις είναι πιο επιρρεπή στη δημοκρατική κατάρρευση από εκείνα με χαμηλή ενασχόληση. Η εξωτερική συμμετοχή είναι,

σε πολλές περιπτώσεις, ο κύριος παράγοντας για το τέλος του δημοκρατικού κανόνα ενώ εξαιρέθηκαν όλες οι περιπτώσεις απόλυτης κατοχής, όπως στη Γαλλία και τη Νορβηγία (1940), την Πολωνία (1947), τη Τσεχοσλοβακία και την Ουγγαρία (1948).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο: Η αποτίμηση της Δημοκρατίας και η σύνδεσή της με την ανάπτυξη

2.1 Η αποτίμηση της Δημοκρατίας.

Η δημοκρατία αποτιμάται ανεξάρτητα από τις εκλογές της για την ευημερία του πλούτου. Η ισότιμη συμμετοχή στις εκλογές και στην αξιολόγηση της κυβέρνησης είναι παγκοσμίως αντιληπτή ως προϋπόθεση για την κοινωνική δικαιοσύνη. Μελετώντας την εκλεξιμότητα της δημοκρατίας για την οικονομική ανάπτυξη καθώς αυτή επικεντρώνεται στις υλικές συνέπειες θεωρείται συχνά μια μάταιη προσπάθεια. Πιστεύετε, αντ' αυτού, ότι αυτό το ζήτημα αξίζει στενή εξέταση. Είτε η ανάπτυξη των πολιτικών δικαιωμάτων συνιστά έναν καθοριστικό παράγοντα ή συνέπεια της υλικής προόδου αποτελεί ένα βασικό ερώτημα για την πολιτική. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό ειδικά αναφορικά με τον απόηχο της εκδημοκράτευσης της Λατινικής Αμερικής, της Ανατολικής Ευρώπης και της Αφρικής. Καθώς η πολιτική απελευθέρωση γίνεται συχνή προϋπόθεση για την παροχή οικονομικής υποστήριξης στον αναπτυσσόμενο κόσμο, υπολογίζοντας το κόστος της και τα οφέλη της είναι σημαντικό να οριστούν πολιτικές που ενισχύουν τόσο την οικονομική ανάπτυξη και τη δημοκρατία.

Η απλή συσχέτιση μεταξύ του δείκτη της δημοκρατίας και της οικονομικής ανάπτυξης είναι θετική αλλά αδύναμη κατά την περίοδο 1970 -1989. Έτσι, δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι η εμπειρική λογοτεχνία σε αυτό το θέμα είναι σε μεγάλο βαθμό μη τελεσίδικη. Οι Borner et al. (1995) αναφέρονται ότι από δεκαέξι εμπειρικές μελέτες, τρεις αποκαλύπτουν μια θετική σχέση μεταξύ δημοκρατίας και ανάπτυξης, μέσω τριών διαπιστώνεται μια αρνητική ένωση και οι υπόλοιπες δέκα είναι αδιευκρίνιστες. Έρευνες έχουν εστιάσει ρητά στον ρόλο της δημοκρατίας, όπως αυτή του Helliwell (1994) και του Barro (1996a), και διαπίστωσαν μία μη σημαντική συνεισφορά των εκλογών της δημοκρατίας για την ανάπτυξη μίας και αρκετές μεταβλητές που καθορίζουν την ανάπτυξη διατηρούνται σταθερές. Ωστόσο, ανακαλύπτοντας πως η δημοκρατία έχει μία ασθενές αρνητική μερική επιρροή για την οικονομική ανάπτυξη μπορεί να αποκρύψει το γεγονός ότι συνεπάγεται τόσο το κόστος και το όφελος. Διευκρινίζοντας ρητά τα κανάλια της επιρροής από την δημοκρατία στην οικονομική ανάπτυξη θα επιτρέψει την καλύτερη κατανόηση του οικονομικού κόστους και των οφελών της δημοκρατίας.

Ξεκινώντας θα πρέπει να οριστεί η δημοκρατία σε καθαρά διαδικαστικούς όρους, δηλαδή, ως ένα σώμα κανόνων και διαδικασιών που ρυθμίζει τη μεταβίβαση της πολιτικής εξουσίας και την ελεύθερη έκφραση της διαφωνίας σε όλα τα επίπεδα της δημόσιας ζωής. Συγκεκριμένα, η δημοκρατία πρέπει να διακρίνεται από τα αποτελέσματά της. Ο Huntington (1991) επεξηγεί αυτό το σημείο με κομψό τρόπο. Θέτει πως η δημοκρατία είναι μια δημόσια αρετή, όχι η μοναδική, και η σχέση της δημοκρατίας με άλλες δημόσιες αρετές και κακίες

μπορεί να είναι μόνο κατανοητή εάν η δημοκρατία διακρίνεται σαφώς από άλλα χαρακτηριστικά των πολιτικών συστημάτων. Ο δείκτης της ελευθερίας των πολιτικών δικαιωμάτων βασίζεται ακριβώς σε αυτή τη διαδικασία του ορισμού της δημοκρατίας. Ωστόσο, οι πλήρεις επιπτώσεις αυτού του γεγονότος δεν έχουν αξιοποιηθεί κατά πολύ σε προηγούμενες έρευνες. Πράγματι, όλες οι προηγούμενες μελέτες επικεντρώνονται στην άμεση εκλεξιμότητα αναφορικά με τη δημοκρατία και άλλους παράγοντες για την ανάπτυξη. Για τη διαδικασία αυτή υπάρχουν ερωτήματα: Θεωρητικά, εάν ένας ολοκληρωμένος θεσμός όπως είναι η δημοκρατία έχει σημασία, θα πρέπει να έχει σημασία έμμεσα μέσω των μεταβλητών που με τη σειρά τους καθορίζουν οικονομική ανάπτυξη. Υπάρχοντα θεωρητικά επιχειρήματα δείχνουν συνδέσμους ανάμεσα στη δημοκρατία και έναν αριθμό κοινωνικών χαρακτηριστικών που επηρεάζουν την ανάπτυξη. Ωστόσο, κανένα από αυτά τα επιχειρήματα δεν υποδηλώνει ότι η δημοκρατία έχει άμεσο αντίκτυπο στην ανάπτυξη. Επιλέγοντας, από την πολιτική επιστήμη και την οικονομική βιβλιογραφία μεταβλητές που καθορίζουν και την ανάπτυξη και επηρεάζονται από τη δημοκρατία. Για παράδειγμα, υποστηρίχθηκε ότι ο εκδημοκρατισμός επηρεάζει την κυβερνητική κατανάλωση. Μια μεγαλύτερη κυβέρνηση μπορεί με τη σειρά της να έχει χαμηλότερη οικονομική ανάπτυξη όταν το κόστος της χρηματοδότησης των δραστηριοτήτων της μέσω της στροφής της φορολογίας αντισταθμίζει το οικονομικό όφελος των δημόσιων αγαθών. Ως εκ τούτου, υπάρχουν λόγοι να θεωρηθεί α ρίσιό ότι η δημοκρατία επηρεάζει την ανάπτυξη μέσω της κυβερνητικής κατανάλωσης. Για το λόγο αυτό είναι σημαντικό να διερευνηθούν και άλλοι σύνδεσμοι. Ειδικότερα, η διαμόρφωση και ο υπολογισμός ενός πλήρους συστήματος για τον κοινό προσδιορισμό της ανάπτυξης και της δημοκρατίας στην οποία βρίσκονται ενδογενώς τα σχετικά κανάλια (Tavares & Wacziarg, 2001).

2.2 Δημοκρατία και ανάπτυξη: Τα κανάλια

Τα κανάλια ανάπτυξης της δημοκρατίας περιλαμβάνουν πολλούς από τους συνηθισμένους παράγοντες που χρησιμοποιούνται στην εμπειρική βιβλιογραφία ανάπτυξης. Αυτοί οι παράγοντες είναι μεταβλητές άμεσα ή έμμεσα που σχετίζονται με την άσκηση της κυβερνητικής εξουσίας. Θα γίνει σαφές ότι η δημοκρατία προβάλλεται ως πολιτικό σύστημα που χαρακτηρίζεται από δύο κύρια χαρακτηριστικά:

(1) Προσθέτει τη «φωνή» / γνώμη του μεγάλου αριθμού των φτωχών έναντι των λίγων πλούσιων, αλλάζοντας τη σύνθεση των πολιτών που εκλέγουν επηρεάζοντας την πολιτική διαδικασία.

(2) Μειώνει τη διακριτική φύση της εξουσίας, υπό την έννοια ότι η πολιτικές αποφάσεις ανταποκρίνονται περισσότερο στους περιορισμούς πέρα από τον έλεγχο των εξασκούντων την πολιτική δηλαδή των πολιτικών.

2.3 Η πολιτική αστάθεια

Η σταθερότητα της διακυβέρνησης αποτελεί σημαντικό χαρακτηριστικό των πολιτικών συστημάτων. Η πολιτική αστάθεια οδηγεί σε αβεβαιότητα σχετικά με τις μελλοντικές πολιτικές και δημιουργεί ένα κίνητρο για τους ηγέτες να υιοθετήσουν τη συμπεριφορά της αρπακτικής συμπεριφοράς ενάντια στους ιδιωτικούς πόρους της οικονομίας. Ένα από τα σημαντικά χαρακτηριστικά της δημοκρατίας είναι η διάταξη διαφανών κανόνων για την εναλλαγή των πολιτικών δυνάμεων στην εξουσία. Επιπλέον, ενθαρρύνοντας μια ανοικτή συζήτηση σχετικά με την επιλογή των πολιτικών και των υπευθύνων χάραξης πολιτικής, αυτό αποθαρρύνει τον εξτρεμισμό και την ανάληψη εξουσίας με παράνομα μέσα. Έτσι, οι δημοκρατίες μπορούν να παρουσιάσουν ειρηνικές και προβλέψιμες μεταφορές πολιτικής εξουσίας όπου οι αυτοκρατορίες αντιμετωπίζουν βίαιες και ασταθείς αλλαγές. Ο μικρότερος βαθμός αβεβαιότητας που προκύπτει από τη μειωμένη πολιτική αστάθεια είναι πιθανό να προωθήσει επενδύσεις και ανάπτυξη. Στην εμπειρική πλευρά, οι Alesina et al. (1996) έδειξαν ότι η πολιτική αστάθεια έχει αρνητική επίδραση για την ανάπτυξη.

2.4 Στρεβλώσεις

Η δημοκρατία μπορεί επίσης να επηρεάζει την ποιότητα της διακυβέρνησης: οι κυβερνήτες με τη διακριτική εξουσία τείνουν να δημιουργούν στροφές πολιτικές που επωφελούνται από ένα μικρό σετ δικτύωσης εις βάρος δαπανών του γενικού πληθυσμού. Οι δημοκρατίες διευκολύνουν τη διατήρηση αυτών των καταχρήσεων κατά τον έλεγχο και ο έλεγχος της ποιότητας της χάραξης πολιτικής, με την υποβολή πολιτικών σε τακτική δημόσια εξέταση και προωθώντας βιώσιμες εναλλακτικές λύσεις με τη μορφή κομμάτων της αντιπολίτευσης. Με άλλα λόγια, η άσκηση της εξουσίας είναι δυνητικά πιο αυθαίρετη σε αυταρχικά καθεστώτα που δεν διαθέτουν φορείς δημόσιου ελέγχου χάραξης πολιτικής. Ως μέτρο των παραγόντων που προκαλούνται από την κυβέρνηση χρησιμοποιείται το ασφάλιστρο της μαύρης αγοράς της συναλλαγματικής ισοτιμίας (BMP), δηλαδή, τη διαφορά ανάμεσα στο τοπικό νόμισμα, τα ποσά συναλλαγής της κοινωνικής και μαύρης αγοράς διαιρούμενα από την κοινωνική αξία. Εν αναμονή τα υψηλότερα ασφάλιστρα μαύρης αγοράς να οδηγήσουν σε χαμηλότερα ποσοστά της συσσώρευσης κεφαλαίου και τη μικρότερη ανάπτυξη κατά κεφαλήν του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (ΑΕΠ).

2.5 Κυβερνητικό μέγεθος

Αρκετά θεωρητικά επιχειρήματα δείχνουν μια αιτιώδη σχέση μεταξύ της φύσης των πολιτικών θεσμικών οργάνων και του μεγέθους της κυβέρνησης, όπως μετράται από την αναλογία της Δημόσιας κατανάλωσης στο ΑΕΠ. Οι Meltzer και Richard (1981) έχουν εμφανίσει τον τρόπο που μια κυβέρνηση που παραδίδει ομοιόμορφα οφέλη από τη χρηματοδότηση με αναλογικούς φόρους δημιουργεί το ερέθισμα για τη δική του επέκταση. Αυτό το μοντέλο συνοψίζει κίνητρα στην εργασία στα δημοκρατικά κράτη, όσον αφορά την κυβερνητική παρέμβαση. Πιο ειδικά υποστηρίζεται πως οι φόροι αποθαρρύνουν την οικονομική δραστηριότητα και τον αυξημένο αριθμό φτωχών που ψηφίζουν για μεγαλύτερη κυβερνητική παρέμβαση που χρηματοδοτείται με υψηλότερους φόρους. Επιπλέον, ο Mancur Olson (1982), μεταξύ άλλων, ισχυρίστηκε ότι η χάραξη πολιτικής στις δημοκρατίες τείνει να αιχμαλωτίζει τρόπον τινά ομάδες συμφερόντων των οποίων τα αιτήματα αυξάνουν το μέγεθος και το πεδίο της κυβέρνησης. Από την άλλη πλευρά, οι καταχρήσεις από τους λίγους μπορούν να είναι καλύτερες διατηρούνται σε έλεγχο σε ένα πολιτικό σύστημα που δίνει τη φωνή στους πολλούς, δηλαδή τις δημοκρατίες. Κατά μήκος αυτής της γραμμής, οι Pommerehne και Schneider (1982) διερεύνησαν μια διατομή των ελβετικών δήμων και διαπίστωσαν ισχυρά στοιχεία ότι η κυβέρνηση που αντιπροσωπεύει δαπανά περισσότερο από τις άμεσες κυβερνήσεις.

Επιπλέον, οι απολυτάρχες έχουν κίνητρα για να αυξήσουν τη σφαίρα της κυβερνητικής δραστηριότητας με σκοπό να μεγιστοποιήσουν τη μόχλευση πάνω από την οικονομία. Αυτό μπορεί να θεωρηθεί ως μια γενίκευση της προβολής που εκφράζεται στο Niskanen (1971), τονίζοντας ότι το κύριο κίνητρο των γραφειοκρατών είναι να αυξήσουν το μέγεθος του Προεδρείου τους, από τη στιγμή που η ισχύς τους προέρχεται απευθείας από την ομάδα των πόρων υπό τον έλεγχό τους. Από την άλλη πλευρά, ο κανόνας των μειονοτήτων μπορεί να είναι επωφελής εάν τα χαρακτηριστικά των λίγων που έχουν αναλάβει την εξουσία τους ενθαρρύνει να ενεργούν προς το συμφέρον της κοινωνίας γενικότερα. Εάν οι απολυτάρχες κατέχουν ένα δυσανάλογα υψηλό μερίδιο του κεφαλαίου της οικονομίας έχουν ένα κίνητρο για να επιλέξουν το μέγεθος που μεγιστοποιεί την ανάπτυξη της κυβέρνησης. Δίνοντας περισσότερο λόγο στους φτωχούς στη χάραξη πολιτικής μπορεί σε αυτή την περίπτωση να οδηγήσει σε περισσότερες στρεβλώσεις και χαμηλότερη ανάπτυξη.

Συνοψίζοντας, είναι θεωρητικά ασαφές αν οι δημοκρατίες δαπανούν λιγότερο ή περισσότερο από τις απολυταρχίες, οπότε το ζήτημα απαιτεί εμπειρική εξέταση. Η επίδραση της κυβερνητικής δραστηριότητας για την ανάπτυξη αφορά το εμπόριο ανάμεσα στο κόστος της στρεβλώδους φορολογίας που απαιτείται για να χρηματοδοτηθεί και τα οφέλη που παρέχει. Οι Barro και Sala-I-Martin (1992) δείχνουν ότι, σε ένα απλό ενδογενές μοντέλο ανάπτυξης όπου οι κρατικές δαπάνες είναι παραγωγικές, υπάρχει μια ανάπτυξη- μεγιστοποίηση

του φορολογικού συντελεστή. Οι Alesina και Rodrik (1994) μελέτησαν μια οικονομία με άνιση κατανομή κεφαλαίου και εργασίας όπου τα άτομα υπερψηφίζουν τη φορολογία.

Όσο χαμηλότερο είναι το εισόδημα κεφαλαίου στο δείκτη εισοδήματος από την εργασία του μέσου ψηφοφόρου, τόσο μεγαλύτερος θα είναι ο φορολογικός συντελεστής και επομένως επέρχεται χαμηλότερη ανάπτυξη. Ο φορολογικός συντελεστής ανάπτυξης θα επιλεγεί μόνο σε μια οικονομία όπου ο μέσος ψηφοφόρος κατέχει μόνο κεφάλαιο. Μαζί, αυτές οι θεωρίες δείχνουν μία αρνητική επίδραση του μεγέθους της κυβερνητικής ανάπτυξης. Πράγματι, ο Barro (1991) έχει τεκμηριώσει την αρνητική σχέση μεταξύ της κυβερνητικής κατανάλωσης και της ανάπτυξης.

2.6. Ανθρώπινο κεφάλαιο

Οι διαφορές στα πολιτικά καθεστώτα μπορεί επίσης να επηρεάσουν την οικονομική ανάπτυξη οδηγώντας σε διαφορετικές κοινωνικές επιλογές. Αρχικά αναφορικά με το ανθρώπινο κεφάλαιο: ένα σημαντικό μέρος των δαπανών της εκπαίδευσης χρηματοδοτείται από το δημόσιο και έτσι περιέχει ένα ισχυρό αναδιανεμητικό στοιχείο. Εάν οι δημοκρατίες ανταποκρίνονται περισσότερο στις βασικές ανάγκες του πληθυσμού από τις δικτατορίες, θα επιλέξουν πολιτικές που προωθούν τη συσσώρευση του ανθρώπινου κεφαλαίου. Όσον αφορά το ανθρώπινο κεφάλαιο, ένα σοβαρό πρόβλημα ενδογενώς θα πρέπει να ληφθεί υπόψη: Ένα υψηλότερο επίπεδο ανθρώπινου κεφαλαίου είναι πιθανό να συνιστά καθοριστικό παράγοντα της δημοκρατίας καθώς και ένα από τα αποτελέσματά της. Η σύνδεση μεταξύ της δημοκρατίας και της ανάπτυξης μπορεί να προέρχεται από το γεγονός ότι η εκπαίδευση αυξάνει τη ζήτηση για δημοκρατία. Σε ότι επακολουθεί, γίνεται αναφορά στο ζήτημα του αντίστροφου αιτιατού που εξοπλίζει τη δημοκρατία με ανθρώπινο κεφάλαιο. Ο Saint-Paul και η Verdier (1993) παρουσιάζουν ένα ενδογενές μοντέλο ανάπτυξης όπου η ανακατανομή, με τη μορφή της δημόσιας εκπαίδευσης, καθορίζεται από την πολιτική ισορροπία. Δείχνουν ότι, δεδομένου ότι το ανθρώπινο κεφάλαιο ενισχύει την παραγωγικότητα, η υψηλότερες εκπαιδευτικές δαπάνες για την τριτοβάθμια εκπαίδευση που διαμοιράζονται από την πολιτική διαδικασία οδηγούν σε υψηλότερη ανάπτυξη. Προηγουμένως, οι Mankiw et al. (1992) είχε δείξει εμπειρικά ότι το ανθρώπινο κεφάλαιο επηρεάζει την ανάπτυξη θετικά. Συμπερασματικά, το ανθρώπινο κεφάλαιο είναι δυναμικά σημαντικό κανάλι αιτιατού από τη δημοκρατία στην ανάπτυξη.

2.7. Εισοδηματική ανισότητα

Ο βαθμός εισοδηματικής ανισότητας προκύπτει επίσης από τις κοινωνικές επιλογές που είναι από το πολιτικό καθεστώς. Μια κίνηση από τη δικτατορία στη δημοκρατία αναμένεται να δώσει μεγαλύτερο βάρος στις προτιμήσεις των φτωχών στη συλλογική λήψη αποφάσεων. Οι κακοποιημένοι φτωχοί μπορούν να χρησιμοποιήσουν την πολιτική διαδικασία για δικό τους όφελος και να επηρεάσουν την κυβέρνηση να προβεί στη διεξαγωγή ανακατανομής άνισων μειωτικών εισοδημάτων. Η επίδραση της ανισότητας του εισοδήματος στην ανάπτυξη που αποτελεί έναν άλλος σύνδεσμο στην αλυσίδα, έχει μελετηθεί ευρέως. Η Alesina και Rodrik (1994) παρέχουν ένα μοντέλο μιας οικονομίας όπου η υψηλότερη ανισότητα εισοδήματος οδηγεί στην υιοθέτηση ενός υποβέλτιστου υψηλού ποσοστού φορολογίας και συνεπώς στη μείωση της ανάπτυξης. Έτσι οι Alesina και Perotti (1996) παρουσιάζουν μια αρνητική εμπειρική σύνδεση μεταξύ ανισότητας και ανάπτυξης.

2.8. Εμπορικά ανοίγματα

Ο βαθμός του ανοίγματος του εμπορίου μπορεί επίσης να βρίσκεται σε σχέση με την έκταση της πολιτικής ελευθερίας. Οι προστατευτικές πολιτικές τείνουν να επιβληθούν επειδή οφελούν κάποιους παραγωγούς σε βάρος μιας μεγάλης μάζας των καταναλωτών. Οι δημοκρατίες μπορεί να ζυγίζουν τις προτιμήσεις της τελευταίας ομάδας πιο βαριά από τις απολυταρχίες και να οδηγήσουν σε λιγότερο προστατευτισμό. Αλλά τα μοντέλα της πολιτικής οικονομίας με ενδογενή προστασία μέσω της ψηφοφορίας και της άσκησης πίεσης μπορούν εύκολα να δημιουργήσουν ένα υψηλό επίπεδο προστασίας στις δημοκρατίες. Ως εκ τούτου, στις δημοκρατίες καθώς και στις απολυταρχίες, οι ομάδες που οφελούνται από τις προστασίες αντιμετωπίζουν κίνητρα για να εκφράσουν τις ανησυχίες τους (μέσω πολιτικών συμβολαίων ή τις καμπάνιες των μέσων ενημέρωσης) και τείνουν να επικρατούν πάνω από τους μεγαλύτερους αριθμούς που διαφαίνεται πως έχουν κέρδος από το ελεύθερο εμπόριο, αλλά είναι πιο δύσκολο να κινητοποιηθούν. Η επίδραση της Δημοκρατίας σχετικά με το εμπορικό καθεστώς παραμένει ακόμα ένα ανοικτό εμπειρικό ερώτημα. Πολυάριθμες μελέτες τεκμηριώνουν μία ισχυρή θετική επίδραση στην οικονομική ανάπτυξη. Το διεθνές εμπόριο επιτρέπει στις χώρες να αποκομίσουν πλήρως τα οφέλη του συγκριτικού πλεονεκτήματος, αυξάνοντας έτσι σε σταθερό επίπεδο το κατά κεφαλήν εισόδημα και τον μεταβατικό ρυθμό ανάπτυξης. Το εμπόριο αυξάνει επίσης τον εσωτερικό βαθμό του ανταγωνισμού της αγοράς των προϊόντων, τις τεχνολογικές μεταδόσεις των κινήτρων, επιτρέπει την πρόσβαση σε μεγαλύτερες αγορές και μπορεί να παρέχει κίνητρα για μεγαλύτερη πειθαρχία μέσω περιφερειακών ή παγκόσμιων οικονομικών ρυθμίσεων.

2.9 Συσσώρευση φυσικού κεφαλαίου

Τέλος, γίνεται διερεύνηση της πιθανότητας ότι ο βαθμός εκδημοκρατισμού μπορεί να επηρεάζει το ρυθμός συσσώρευσης φυσικού κεφαλαίου. Θεωρητικά, υπάρχουν διάφοροι τρόποι με τους οποίους οι θεσμοί μπορεί να επηρεάσουν το ποσοστό επιστροφής στη φυσική επένδυση, ανεξάρτητα από τα κανάλια που έχουν ήδη εξεταστεί παραπάνω. Η πολιτική διαδικασία μπορεί να οδηγήσει σε μια κατανομή του εθνικού εισοδήματος μεταξύ κεφαλαίων και εργασίας που είναι ευνοϊκή για τους τελευταίους, δίνοντας μεγαλύτερη δυνατότητα έκφρασης σε συνδικάτα και εργατικά συμφέροντα. Διατηρούμενα αμετάβλητα τα υπόλοιπα στοιχεία, οι υψηλότεροι μισθοί μειώνουν την απόδοση του κεφαλαίου στις δημοκρατίες και κατά συνέπεια, μειώνουν τα κίνητρα για ιδιωτικές επενδύσεις. Ο Rodrik (1999) παρέχει υποστήριξη για αυτή την υπόθεση παρουσιάζοντας εμπειρικά ότι οι δημοκρατίες πληρώνουν υψηλότερους μισθούς. Από την άλλη πλευρά, με την καλύτερη εξασφάλιση των δικαιωμάτων ιδιοκτησίας και τη διευκόλυνση της σύμβασης εκτέλεσης, οι δημοκρατίες μπορούν να αυξήσουν τις αποδόσεις στις επενδύσεις. Μπορούν να το επιτύχουν επίσης με τη μείωση της έκτασης της πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής αβεβαιότητας. Αν και μέρος αυτής της επίδρασης μπορεί να συλληφθεί από το κανάλι πολιτικής αστάθειας, Η δημοκρατία μπορεί επίσης να επηρεάσει άλλους τύπους αβεβαιότητας που καθορίζουν τις επενδύσεις. Αυτές οι αντίθετες επιδράσεις δείχνουν ότι το ζήτημα αξίζει την εμπειρική εξέταση. Επιπρόσθετα, ο ρυθμός των επενδύσεων του φυσικού κεφαλαίου έχει αποδειχθεί από τους Levine και Renelt (1992) είναι ένας από τους πιο ισχυρούς καθοριστικούς παράγοντες της οικονομικής ανάπτυξης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο : Η Δημοκρατία και ο καταμερισμός της εργασίας ως μέσο ανάπτυξης

3.1 Η Δημοκρατία και ο καταμερισμός και το νέο πλαίσιο της εργασίας

Ήδη από τον 19^ο αιώνα, ο David Ricardo εξήγησε πώς τα οφέλη που προκύπτουν από τον καταμερισμό της εργασίας μπορούν να επιτρέψουν στους ιδιώτες και στα έθνη να συμμετάσχουν σε αμοιβαία επωφεληή συναλλαγή με εστίαση στην εργασία στο χαμηλότερο κόστος ευκαιρίας τους. Ενώ οι οικονομολόγοι διαφωνούν σε πολλά θέματα, ένα θέμα στο οποίο υπάρχει μια γενική συναίνεση είναι οι ευεργετικές επιπτώσεις του ελεύθερου εμπορίου. Σε μια έρευνα, ο Frey (1984) προτείνει ότι το 88% των επαγγελματιών οικονομολόγων θεωρούν το ελεύθερο εμπόριο είναι ανώτερο από το εμπόριο με εμπόδιο. Οι Frey et al (1984) διερευνούν τους οικονομολόγους της έρευνας και διαπιστώνουν ότι υπάρχει μια γενική συναίνεση για την απάντηση, ταρίφες και ποσοστώςεις εισαγωγής μειώνουν την γενική οικονομική ευημερία. Τα εμπειρικά στοιχεία φαίνεται να υποστηρίζουν αυτές τις απόψεις σχετικά με τα οφέλη της ανταλλαγής στο διεθνές εμπόριο. Από τη δεκαετία του 1970, η παγκοσμιοποίηση έχει αυξηθεί δραματικά. Πάνω από τέσσερα δισεκατομμύρια άνθρωποι έχουν ενώσει τα χέρια στο εμπόριο τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια στο πλαίσιο μιας συνεχώς αυξανόμενης προσπάθειας παγκοσμιοποίησης (Milner & Kubota, 2005). Επιπλέον, οι εμπορικοί φραγμοί έχουν μειωθεί δραματικά από τα μέσα της δεκαετίας του '80 και συνεχίζουν να μειώνονται. Ο Rodrik (1994) περιέγραψε αυτή τη συμμετοχή στη μείωση των εμπορικών φραγμών καθώς οι πολιτικοί ηγέτες εκμεταλλεύονται τις κατάλληλες στιγμές κατά τη διάρκεια χρηματοπιστωτικών κρίσεων για να συμβάλλουν στο να προκύψουν οφέλη (Boudreaux, 2015)..

3.2 Οι εξελικτικές επιδράσεις της Δημοκρατίας

Την ίδια στιγμή, ο εκδημοκρατισμός λαμβάνει χώρα ταυτόχρονα. Αυτό παρέχει την δυνατότητα ο εκδημοκρατισμός να παίξει τουλάχιστον ένα μέρος της αύξησης της συμμετοχής στο εμπόριο και το άνοιγμα των οικονομικών σε ολόκληρο τον κόσμο. Εδώ, ο εκδημοκρατισμός παραπέμπει στην ελευθέρωση της πολιτικής διαδικασίας μιας χώρας, η οποία παρέχει τα πολιτικά δικαιώματα και τα δικαιώματα ψήφου στο γενικό πληθυσμό. Ειδικά, οι δημοκρατίες επιτρέπουν τη γενική πολιτική συμμετοχή, ελευθερώνουν και ανοίγουν τις εκλογές και ελέγχουν την εκτελεστική αρχή. Ωστόσο υπάρχει ευρεία αναγνώριση αυτού του φαινομένου. Οι Milner & Kubota (2005) υπογραμμίζουν την ανάγκη ελέγχου για τα ανδρείκελα χρόνου σε μια ομάδα χωρών προκειμένου να ελέγξουν για αυτό το χρονικό αποτέλεσμα και πολλά άλλα

ακολουθούν αυτό το ρυθμό. Οι Milner & Mukherjee (2009) προσφέρουν μια πρόσφατη ανασκόπηση της βιβλιογραφίας στη διεθνή πολιτική οικονομία και το εμπόριο και εξήγαγαν το συμπέρασμα ότι ο εκδημοκρατισμός έχει οδηγήσει σε αυξήσεις στο εμπόριο. Ωστόσο, εξακολουθούν να υπάρχουν πολύ περισσότερα θέματα προς διερεύνηση σε αυτή τη βιβλιογραφία. Αυτή η μελέτη παρέχει δύο βασικές συνεισφορές.

Πρώτον, ενώ πολλές μελέτες έχουν αναλύσει τον αντίκτυπο της δημοκρατίας για το εμπόριο μιας ομάδας χωρών, δεν είναι γνωστή οποιαδήποτε μελέτη που μετράει αυτόν τον αντίκτυπο σε διαφορετικές χρονικές περιόδους. Από ότι είναι γνωστό αυτή αποτελεί την πρώτη μελέτη που αναλύει τον οικονομικό αντίκτυπο της δημοκρατίας στο εμπόριο βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα. Οι López-Crórdova & Meissner (2008) αναλύουν τη μακροπρόθεσμη σχέση μεταξύ του εμπορίου και της δημοκρατίας, αλλά επικεντρώνονται στην αντίστροφη κατεύθυνση του αιτιατού που είναι ο αντίκτυπος του διεθνούς εμπορίου για τη δημοκρατία.

Δεύτερον, οι περισσότερες μελέτες μεταχειρίζονται τα μέτρα προστασίας του εμπορίου και το αποτέλεσμα του εμπορίου ως υποκατάστατα μέτρα. Ορισμένες μελέτες αναλύουν τη σχέση μεταξύ δημοκρατίας και μέσω δασμολογικών επιτοκίων, άλλοι εξετάζουν τον αντίκτυπο της δημοκρατίας για το άνοιγμα του εμπορίου, και άλλοι χρησιμοποιούν το άθροισμα των εξαγωγών και των εισαγωγών ή κάποια εναλλακτικά μέτρα παραγωγών για να μετρήσουν τον αντίκτυπο της δημοκρατίας στο εμπόριο. Ωστόσο, είναι ακριβέστερη η αντιμετώπιση αυτών των μέτρων ως συμπληρώματα. Επιπλέον, από ότι είναι γνωστό, καμία μελέτη δεν έχει ελεγχθεί κατάλληλα για το βαθμό της προστασίας του εμπορίου όταν αναλύεται η σχέση ανάμεσα στη δημοκρατία και το εμπόριο. Η δημοκρατία μπορεί να επηρεάσει το εμπόριο μέσω δύο καναλιών. Μπορεί να επηρεάσει το εμπόριο απευθείας μέσω επηρεασμού του ποσού του εμπορίου που λαμβάνει χώρα. Επιπλέον, η δημοκρατία μπορεί να επηρεάσει το εμπόριο έμμεσα μέσω της επιρροής της εμπορικής πολιτικής και η εμπορική πολιτική θα επηρεάσει την εμπορική παραγωγή. Ως εκ τούτου, η δεύτερη συμβολή της συγκεκριμένης μελέτης είναι ότι αναλύει τη σχέση μεταξύ δημοκρατίας και εμπορίου με βάση τα έμμεσα μέτρα εμπορίου όπως για παράδειγμα τα δασμολογικά ποσοστά και άμεσα μέτρα για το εμπόριο όπως για παράδειγμα οι εισαγωγές και εξαγωγές. Τα συμπεράσματα αυτής της μελέτης υποδηλώνουν ότι η δημοκρατία και το διεθνές εμπόριο συσχετίζονται θετικά χρησιμοποιώντας μια ομάδα άνω των 100 χωρών κατά την περίοδο 1970-2010, η οποία είναι σύμφωνη με πολλές προηγούμενες μελέτες (Milner & Mukherjee, 2009). Πιο σημαντικό είναι ότι ο αντίκτυπος της δημοκρατίας στα αποτελέσματα του εμπορίου είναι μεγαλύτερα με την πάροδο του χρόνου. Ο συντελεστής εκτιμάται να είναι περισσότερο από διπλάσιος από την πενταετή περίοδο εκτίμησης στην περίοδο των είκοσι ετών, η οποία υποδηλώνει ότι χρειάζεται χρόνος για να γίνουν αντιληπτές οι επιπτώσεις. Αντίθετα, η δημοκρατία επηρεάζει μόνο την εμπορική πολιτική βραχυπρόθεσμα.

Αυτά τα αποτελέσματα είναι ισχυρά σε ένα ευρύ σύνολο ελέγχων ευθραυστότητας, συμπεριλαμβανομένων των εναλλακτικών μέτρων για τη δημοκρατία, η συμπερίληψη προηγούμενων ανεπιθύμητων μεταβλητών για αξιοσημείωτη προστασία του εμπορίου και οι έλεγχοι για πιθανή αντοχή που απορρέουν από την αντίστροφη αιτιότητα.

3.3 Διεθνής πολιτική οικονομία του εμπορίου

Ο Krugman (1987) ισχυρίζεται ότι επειδή οι εμπορικές παρεμβάσεις επηρεάζουν τη διανομή του εισοδήματος και τα επίπεδα του, η πολιτική διαδικασία σε εγχώριο επίπεδο πρέπει να ληφθεί υπόψη σε οποιαδήποτε επεξήγηση της εμπορικής πολιτικής. Οι μελετητές έχουν λάβει αυτή την πρόταση σοβαρά και υπάρχει ιδιαίτερα διευρυμένη βιβλιογραφία κατά την τελευταία δεκαετία για να αναλύσει το διεθνές πολιτικό οικονομικό εμπόριο.

Οι Milner & Kubota (2005) παρέχουν ορισμένα στοιχεία που υποδηλώνουν ότι ο εκδημοκρατισμός οδηγεί σε μεγαλύτερη αύξηση των εμπορικών ροών, όπως μετριέται με μέσες δασμολογικές ρυθμίσεις και το μέτρο Sachs-Warner για το άνοιγμα του εμπορίου. Οι πρώιμες μελέτες εξέτασαν την υπόθεση ότι οι δημοκρατικές μεταβάσεις είναι πιθανό να αυξήσουν το εμπόριο. Οι Stocks (2001) και Weyland (2002) βρίσκουν αποδεικτικά στοιχεία για να υποστηρίξουν αυτή την υπόθεση σε χώρες όπως η Λατινική Αμερική. Οι Dutt & Mitra (2002) υποδηλώνουν ότι ο εκδημοκρατισμός μπορεί να συνδέεται με την απελευθέρωση του εμπορίου σε χώρες όπου οι εργαζόμενοι επωφελούνται από τους υψηλότερους μισθούς λόγω της παγκοσμιοποίησης. Οι O'Rourke & Taylor (2006) υποδηλώνουν ότι η δημοκρατία έχει θετική επίδραση στο εμπόριο υπό όρους όσον αφορά τις προθεσμίες του συντελεστή όπως ο δείκτης κεφαλαίου εργασίας. Το επιχείρημα για τη δημοκρατία που οδηγεί σε αυξημένο εμπόριο συνοψίζεται από τους Milner & Kubota (2005). Υποστηρίζουν ότι ο εκδημοκρατισμός επεκτείνει τη συμμετοχή σε ένα πολίτευμα και εξουσιοδοτεί τις ομάδες στην κοινωνία που αποκλείστηκαν προηγουμένως από την πολιτική διαδικασία. Πιο σημαντικό είναι ότι σε αναπτυσσόμενες χώρες οι προηγούμενες ανήκουστες φωνές των χαμηλά ειδικευμένων ή ανειδίκευτων εργατών είναι υπέρ του ανοίγματος του εμπορίου καθώς επωφελούνται από το εμπόριο. Περισσότερο άνοιγμα του εμπορίου στις αναπτυσσόμενες χώρες αυξάνει τα σύνολα ευκαιριών των εργαζομένων, τα οποία μπορούν να αυξήσουν το βιοτικό επίπεδο. Ο εκδημοκρατισμός αυξάνει τις φωνές του άφθονα παράγοντα και οι πολιτικοί ηγέτες αντιμετωπίζουν κίνητρα για να δώσουν προσοχή στις προτιμήσεις της εργασίας με τη μείωση των εμπορικών φραγμών. Ως εκ τούτου, κάποιος μπορεί να περιμένει τη δημοκρατία να αυξήσει το εμπόριο λόγω των πολιτικών ελευθεριών και της πολιτικής ελευθερίας που σχετίζεται με την εκδημοκράτευση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο: Τα αποτελέσματα της δημοκρατίας

4.1 Μακροπρόθεσμα και βραχυπρόθεσμα αποτελέσματα της δημοκρατίας

Η μεγαλύτερη συμβολή αυτού του εγγράφου είναι η ανάλυση των επιπτώσεων της δημοκρατίας για το εμπόριο πολλαπλών χρονικών διαστημάτων. Αυτό το διαχρονικό αποτέλεσμα μπορεί να είναι σημαντικό για δύο λόγους.

Πρώτον, μπορεί να συμβαίνει ότι η δημοκρατία επηρεάζει το εμπόριο, αλλά αυτό το αποτέλεσμα απαιτεί χρόνο. Ως εκ τούτου, η εύρεση εμπειρικών αποδεικτικών στοιχείων για την αποτελεσματικότητα του εκδημοκρατισμού και του εμπορίου μπορεί να πραγματοποιηθεί με τη συχνότητα των χρονικών περιόδων. Επειδή χρειάζεται χρόνος για τα ιδρύματα να αναπτυχθούν και να αφομοιωθούν στην κοινωνία, η υπόθεση είναι ότι οι μεγαλύτερες χρονικές περιόδους θα έχουν μεγαλύτερες επιπτώσεις από μικρότερες περιόδους. Ως εκ τούτου, οι ετήσιες χρονικές περίοδοι σε μια ρύθμιση πάνελ μπορεί να είναι πολύ μικρές για να ακυρώσουν τον αντίκτυπο της δημοκρατίας στο εμπόριο. Η μελέτη αυτή χρησιμοποιεί μια ομάδα άνω των 100 χωρών σε διαστήματα 5, 10 και 20 ετών για να αξιολογήσει τον αντίκτυπο της δημοκρατίας στο εμπόριο πολλαπλών χρονικών διαστημάτων. Αυτή δεν είναι η πρώτη μελέτη που χρησιμοποίησε αυτή τη μέθοδο. Οι López-Córdova & Meissner εξετάζουν επίσης τη σχέση μεταξύ δημοκρατίας και εμπορικού ανοίγματος μακροπρόθεσμα. Ωστόσο, αναλύουν την αντίστροφη κατεύθυνση της αιτιώδους θέσης και διαπιστώνουν ότι η δημοκρατία διευκολύνει το άνοιγμα του εμπορίου μόνο κατά την περίοδο 1920-1980. Η δεύτερη συμβολή αυτής της μελέτης αφορούσε το προσδιορισμό του οικονομικού μεγέθους για κάθε χρονικό διάστημα. Μπορεί να είναι αλήθεια ότι το εμπόριο επηρεάζει τη δημοκρατία (βλ. Milner & Mukherjee, 2009). Ωστόσο, αν αυτή η επιρροή χρειάζεται χρόνο, θα ήταν ενδιαφέρον να αναλυθεί η οικονομική σημασία του όρου και οι μακροπρόθεσμες επιπτώσεις της δημοκρατίας στο εμπόριο (Boudreaux, 2015).

4.2 Άμεσες και έμμεσες επιπτώσεις της δημοκρατίας

Η βιβλιογραφία συμβάλλει στην αντιμετώπιση μέτρων εμπορικής παραγωγής και εμπορικών περιορισμών ως υποκατάστατα μέτρα. Ορισμένες μελέτες χρησιμοποιούν μέτρα εμπορικής παραγωγής (Grofman & Gray, 2000, Eichengreen & Leblang, 2008, Yu, 2010). Άλλες μελέτες χρησιμοποιούν μέτρα για την προστασία του εμπορίου, συνήθως, συμπεριλαμβανομένων των μέτρων των δασμολογικών ποσοστών (Fidrmuc, 2003, Milner & Kubota, 2005, Giavazzi & Tabellini, 2005). Ωστόσο, αυτά τα μέτρα του εμπορίου πραγματικά συμπληρώνουν τα μέτρα. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα όταν γίνεται προσπάθεια να

εξηγηθεί η διακύμανση των εμπορικών ποσών ως δεδουλευμένης μεταβλητής. Στην περίπτωση αυτή, τα ποσά των εμπορικών συναλλαγών, όπως οι εξαγωγές και οι τιμές των εισαγωγών, είναι επίσης καθορισμένες από τα μέτρα προστασίας του εμπορίου. Δηλαδή τα ποσά εισαγωγής επηρεάζονται από τις επικρατούσες δασμολογικές και κανονιστικές πολιτικές περιορισμών. Μία συμβολή αυτής της μελέτης σχετίζεται με το γεγονός ότι αναλύει τον αντίκτυπο της δημοκρατίας για το εμπορικό αποτέλεσμα, ελέγχοντας επίσης τον βαθμό εμπορικής προστασίας. Οι περισσότερες μελέτες δεν λαμβάνουν υπόψη την εμπειρική τους εξέταση. Η μελέτη αυτή αναλύει επίσης τον αντίκτυπο της δημοκρατίας στην εμπορική παραγωγή και την εμπορική πολιτική χρησιμοποιώντας τα ίδια δεδομένα, τους ελέγχους και την εμπειρική αναγνώριση. Αυτό επιτρέπει στον ερευνητή να συγκρίνει άμεσα αν ο αντίκτυπος της δημοκρατίας στο εμπόριο είναι μεγαλύτερος για την άμεση παραγωγή (εμπορική παραγωγή) ή το έμμεσο αποτέλεσμα (εμπορική πολιτική) (Boudreaux, 2015).

Κεφάλαιο 5^ο : Ερευνητικό Μέρος

5.1 Μεθοδολογία

Στην παρούσα έρευνα, μελετήθηκε το κατά πόσο ο βαθμός της δημοκρατίας, επηρεάζεται ή προβλέπεται από το ΑΕΠ, τον πληθωρισμό ή το εμπόριο μιας χώρας. Στον Πίνακα 1 που ακολουθεί, παρατίθενται οι μεταβλητές που συμμετέχουν στην ανάλυση, με πλήρη επεξήγηση της καθεμίας από αυτές.

Πίνακας 1: Περιγραφή των μεταβλητών της έρευνας

Democracy	Αποτελεί μέτρο δημοκρατίας. Εύρος τιμών από το 0 έως το 10 και η αύξησή του υποδηλώνει μεγαλύτερη θεσμοθετημένη δημοκρατία.
GDP per capita	Αποτελεί μέτρο οικονομίας. Εύρος τιμών από το 0 έως το 10 και η αύξησή του υποδηλώνει μεγαλύτερη οικονομική επάρκεια. Είναι πιο συγκεκριμένα ένας % δείκτης που εκφράζει την ποσοστιαία ετήσια ανάπτυξη (GDP per capita growth annual %)
Private Credit/GDP	Αναλογία πίστωσης από καταθέσεις.
Inflation	Πληθωρισμός.
Legal origin	Προσδιορίζει τη νόμιμη προέλευση του εταιρικού δικαίου ή του εμπορικού κώδικα κάθε χώρας. (Αγγλικά, Γαλλικά, Γερμανικά, Σκανδιναβικά και Σοσιαλιστικά).
Autocracy -- Alvarez	0: οι δημοκρατίες, 1: οι γραφειοκρατίες (δικτατορίες με νομοθετικό σώμα) και 2: οι αυταρχίες (δικτατορία χωρίς νομοθετικό σώμα)
Creditor rights	Δικαιώματα πιστωτών. Είναι ένας δείκτης που κυμαίνεται από 0 (ασθενή δικαιώματα πιστωτή) έως 4 (ισχυρά δικαιώματα πιστωτή).
Δείκτης εμπορίου	Αποτελεί έναν δείκτη %, ο οποίος εξήχθη από τους μέσους αντίστοιχους δείκτες για τα τελευταία 9 χρόνια στις χώρες του δείγματος. Η αύξησή του, υποδεικνύει μεγαλύτερη εμπορική κίνηση. Προκύπτει από το ποσοστό του ΑΕΠ που καταλαμβάνουν τα έσοδα από το εμπόριο (Exports of goods and services % of GDP)

5.2 Συλλογή των Δεδομένων

Οι παραπάνω μεταβλητές και τα αντίστοιχα δεδομένα, εξήχθησαν από τις σελίδες

- Freedom House (<https://freedomhouse.org/report-types/freedom-world>)
- Real GDP per capita - World Bank
(<https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.KD>)
- Imports/GDP and Exports/GDP World Bank
(<https://data.worldbank.org/topic/21>)

ενώ το έτος που επιλέχθηκε είναι το 2017, καθώς είχε τα πιο ολοκληρωμένα δεδομένα (δεν έλειπαν πολλές τιμές και ταυτόχρονα υπήρχαν απαντήσεις για τις συγκεκριμένες χώρες σε όλα τα datasets).

Η διαδικασία κατασκευής του τελικού συνόλου δεδομένων, ίσως ήταν και η πιο δύσκολη διαδικασία της έρευνας, καθώς έπρεπε να γίνει αντιστοίχιση των μεταβλητών κάθε χώρας από τα διαφορετικά datasets. Πιο συγκεκριμένα, χρησιμοποιήθηκε η εντολή vlookup του Excel, όπου με γνώμονα τους κωδικούς κάθε χώρας, επιλέχθηκαν οι τιμές κάθε μεταβλητής από τα 3 σύνολα δεδομένων. Οι χώρες με τις οποίες καταλήξαμε καθώς είχαν απαντήσεις σε όλες τις μεταβλητές, είναι 124 στο σύνολο και φαίνονται εποπτικά παρακάτω:

Albania	Czech Republic	Lao PDR	Poland
Algeria	Denmark	Latvia	Portugal
Angola	Dominican Republic	Lebanon	Romania
Argentina	Ecuador	Lesotho	Russian Federation
Armenia	Egypt, Arab Rep.	Lithuania	Rwanda
Australia	El Salvador	Macedonia, FYR	Saudi Arabia
Austria	Ethiopia	Madagascar	Senegal
Azerbaijan	Finland	Malawi	Sierra Leone
Bangladesh	France	Malaysia	Singapore
Belarus	Georgia	Mali	Slovak Republic
Belgium	Germany	Mauritania	Slovenia
Benin	Ghana	Mexico	South Africa
Bolivia	Greece	Moldova	Spain
Botswana	Guatemala	Mongolia	Sri Lanka

Brazil	Guinea	Morocco	Sweden
Bulgaria	Honduras	Mozambique	Switzerland
Burkina Faso	Hungary	Namibia	Syrian Arab Republic
Burundi	India	Nepal	Tanzania
Cambodia	Indonesia	Netherlands	Thailand
Cameroon	Iran, Islamic Rep.	New Zealand	Togo
Canada	Ireland	Nicaragua	Tunisia
Central African Republic	Israel	Niger	Turkey
Chad	Italy	Nigeria	Uganda
Chile	Jamaica	Norway	Ukraine
China	Japan	Oman	United Kingdom
Colombia	Jordan	Pakistan	Uruguay
Congo, Dem. Rep.	Kazakhstan	Panama	Venezuela, RB
Congo, Rep.	Kenya	Papua New Guinea	Vietnam
Costa Rica	Korea, Rep.	Paraguay	Yemen, Rep.
Cote d'Ivoire	Kuwait	Peru	Zambia
Croatia	Kyrgyz Republic	Philippines	Zimbabwe

5.3 Ανάλυση Δεδομένων

Μετά την κατασκευή του τελικού dataset, τα δεδομένα κωδικοποιήθηκαν και περάστηκαν στο λογισμικό SPSS v25 όπου και έγιναν όλες οι αναλύσεις.

Αναλυτικότερα, για την περιγραφική στατιστική, χρησιμοποιήθηκε το μενού Analyze->Descriptive Statistics->Frequencies από όπου επιλέχθηκαν στα options τα mean και std dev. Επιπλέον, για τις συσχετίσεις, χρησιμοποιήθηκε το μενού Analyze->Correlate->Bivariate από όπου προέκυψαν οι πίνακες Pearson, ενώ τέλος από το μενού Analyze->Regression->Linear, κατασκευάστηκε και το μοντέλο παλινδρόμησης που υπάρχει στο τέλος της εργασίας.

Στον Πίνακα 2 που ακολουθεί, παρατίθενται κάποια μέτρα θέσης (μέση τιμή και διάμεσος) και διασποράς (τυπική απόκλιση) των ποσοτικών μεταβλητών της

έρευνας. Όπως φαίνεται, η μεταβλητή που ποσοτικοποιεί τη δημοκρατία, έχει μέση τιμή 5.8 (sd=3.769), το κατά κεφαλήν ΑΕΠ έχει μέσο όρο 0.9 (sd=1.924), ενώ το κλάσμα του ΑΕΠ με τις πιστώσεις από καταθέσεις, έχει μέση τιμή 0.4 (sd=0.385). Επιπλέον, ο μέσος πληθωρισμός είναι στο 13.3 (sd=37.468), ο βαθμός αυτοκρατίας είναι κατά μέσο όρο στο 1.5 (sd=2.542) και τα δικαιώματα πιστωτών στο 1.7 (sd=1.158). Τέλος, ο μέσος δείκτης εμπορίου, είναι στο 36.1% (sd=21.815).

Πίνακας 2: Περιγραφική στατιστική ποσοτικών μεταβλητών

		Democracy	GDP per capita	Private Credit/GDP	Inflation	Autocracy	Creditor rights	Δείκτης εμπορίου
N	Valid	120	124	123	124	120	124	120
	Missing	4	0	1	0	4	0	4
	Mean	5.8333	.9950	.4054	13.3078	1.5833	1.7823	36.1470
	Std. Deviation	3.76925	1.92499	.38508	37.46822	2.54236	1.15864	21.81524

Ο Πίνακας 3, περιέχει τις συσχετίσεις μεταξύ του βαθμού δημοκρατίας και των ανεξάρτητων μεταβλητών της έρευνας. Όπως φαίνεται, η δημοκρατία ανέδειξε στατιστικά σημαντική συσχέτιση με το κλάσμα του ΑΕΠ και των ιδιωτικών καταθέσεων ($r=0.389$, $p<0.001$) και τον πληθωρισμό ($r=-0.192$, $p=0.035$). Τα πρόσημα των συσχετίσεων, υποδηλώνουν πως όσο αυξάνεται η δημοκρατία σε μια χώρα, τόσο μεγαλύτερη είναι η αναλογία πίστωσης από καταθέσεις και τόσο μικρότερος είναι ο πληθωρισμός.

Πίνακας 3: Correlations

		Democracy
GDP per capita	Pearson Correlation	,039
	Sig. (2-tailed)	,670
	N	120
Private Credit/GDP	Pearson Correlation	,389**
	Sig. (2-tailed)	,000
	N	119
Inflation	Pearson Correlation	-,192*
	Sig. (2-tailed)	,035
	N	120
Δείκτης εμπορίου	Pearson Correlation	-,092

Sig. (2-tailed)	,324
N	116

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

* . Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

Επίσης, στους επόμενους 3 πίνακες (Πίνακες 4-6), παρατίθενται τα αποτελέσματα του μοντέλου παλινδρόμησης που εφαρμόστηκε, με εξαρτημένη μεταβλητή τον δείκτη δημοκρατίας και ανεξάρτητες το κατά κεφαλήν ΑΕΠ, την αναλογία πίστωσης από καταθέσεις, τον πληθωρισμό και τον δείκτη εμπορίου. Εδώ να τονιστεί πως επειδή το private credit/gdp και το inflation είναι εξ ορισμού βαχυπρόθεσμοι δείκτες, αρχικά δεν συμμετείχαν στο μοντέλο, όμως χωρίς αυτούς δεν προέκυπτε στατιστικά σημαντική προσαρμογή. Επιπλέον, ο βαθμός αυτοκρατίας είναι επίσης ένας δείκτης δημοκρατίας και υπήρχε ο προβληματισμός εισαγωγής του στο μοντέλο ως εξαρτημένη μεταβλητή (έναντι του Democracy). Ωστόσο, ελέγχθηκε η συσχέτιση της αυτοκρατίας με την δημοκρατία και προέκυψε να σχετίζονται με έναν συντετεσθή Pearson της τάξεως του 0.892. Βάσει αυτού, οι 2 μεταβλητές μπορούν να θεωρηθούν σχεδόν ταυτόσημες, με αποτέλεσμα να μην αποτελεί πλέον ζήτημα προβληματισμού το ποιος από αυτούς θα παίξει τον ρόλο της εξαρτημένης. Ο Πίνακας 4, υποδηλώνει πως η προβλεπτική ικανότητα του μοντέλου είναι χαμηλή (R-Square=0.168), όμως από τον Πίνακα 5, προκύπτει πως υπάρχει στατιστικά σημαντική προσαρμογή στα δεδομένα ($p < 0.001$).

Πίνακας 4: Model Summary

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	,410 ^a	,168	,138	3,44267

a. Predictors: (Constant), Δείκτης εμπορίου, GDP per capita, Inflation, Private Credit/GDP

Πίνακας 5: ANOVA^a

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	264,140	4	66,035	5,572	,000 ^b
	Residual	1303,721	110	11,852		
	Total	1567,861	114			

a. Dependent Variable: Democracy

b. Predictors: (Constant), Δείκτης εμπορίου, GDP per capita, Inflation, Private Credit/GDP

Ο Πίνακας 6, αποτελεί και τον σημαντικότερο του μοντέλου. Όπως φάνηκε, ο μόνος παράγοντας που μπορεί να θεωρηθεί πως προβλέπει σημαντικά τη δημοκρατία, είναι το κλάσμα ιδιωτικών καταθέσεων προς το ΑΕΠ (η αναλογία πίστωσης από καταθέσεις), καθώς είναι ο μόνος που ανέδειξε $p < 0.05$.

Πίνακας 6: Coefficients^a

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients		Sig.
		B	Std. Error	Beta	t	
1	(Constant)	5,156	,836		6,171	,000
	GDP per capita	-,183	,210	-,085	-,871	,386
	Private Credit/GDP	3,571	,958	,376	3,726	,000
	Inflation	-,019	,011	-,148	-1,641	,104
	Δείκτης εμπορίου	-,006	,015	-,034	-,378	,706

a. Dependent Variable: Democracy

Ολοκληρώνοντας την έρευνα, κρίθηκε ενδιαφέρον το να ελεγχθεί το κατά πόσο ο βαθμός Δημοκρατίας αλλά και άλλες ποσοτικές παράμετροι του δείγματος, επηρεάζονται από την προέλευση του εταιρικού δικαίου. Παρακάτω στον Πίνακα 7, παρατίθενται τα αποτελέσματα του ελέγχου Kruskal-Wallis που πραγματοποιήθηκε, ο οποίος ανέδειξε 5 στα 5 στατιστικά σημαντικά ευρήματα. Όπως φάνηκε, ο βαθμός δημοκρατίας ($p=0.001$), ο δείκτης GDP per capita ($p=0.001$), η αναλογία πίστωσης από καταθέσεις ($p=0.000$) και ο πληθωρισμός ($p=0.003$) επηρεάζονται σημαντικά από την προέλευση του εταιρικού δικαίου.

Πίνακας 7: Test Statistics^{a,b}

	Private			
	Democracy	GDP per capita	Credit/GDP	Inflation
Kruskal-Wallis H	19,250	18,684	22,029	15,894
Df	4	4	4	4
Asymp. Sig.	,001	,001	,000	,003

a. Kruskal Wallis Test

b. Grouping Variable: Legal origin

Ο Πίνακας 8 που ακολουθεί, περιέχει τις βαθμίδες κάθε εξαρτημένης μεταβλητής ως προς την ανεξάρτητη των ελέγχων. Γίνεται γρήγορα εμφανές πως οι χώρες με εταιρικό δίκαιο σκανδιναβικής προέλευσης έχουν μεγαλύτερο βαθμό δημοκρατίας απ' όλες, μεγαλύτερο δείκτη GDP per capita και μεγαλύτερη αναλογία πίστωσης από καταθέσεις, ενώ ταυτόχρονα έχουν το μικρότερο επίπεδο πληθωρισμού.

Πίνακας 8: Ranks

	Legal origin	N	Mean Rank
Democracy	French	58	56,42
	Socialist	10	42,15
	English	33	56,29
	German	15	85,50
	Scandinavian	4	106,50
	Total	120	
GDP per capita	French	62	58,67
	Socialist	10	25,50
	English	33	69,61
	German	15	79,37
	Scandinavian	4	92,50
	Total	124	
Private Credit/GDP	French	62	56,55
	Socialist	10	28,85
	English	33	67,47
	German	14	85,43
	Scandinavian	4	102,25
	Total	123	
Inflation	French	62	61,98
	Socialist	10	92,40
	English	33	67,85
	German	15	41,23
	Scandinavian	4	31,50
	Total	124	

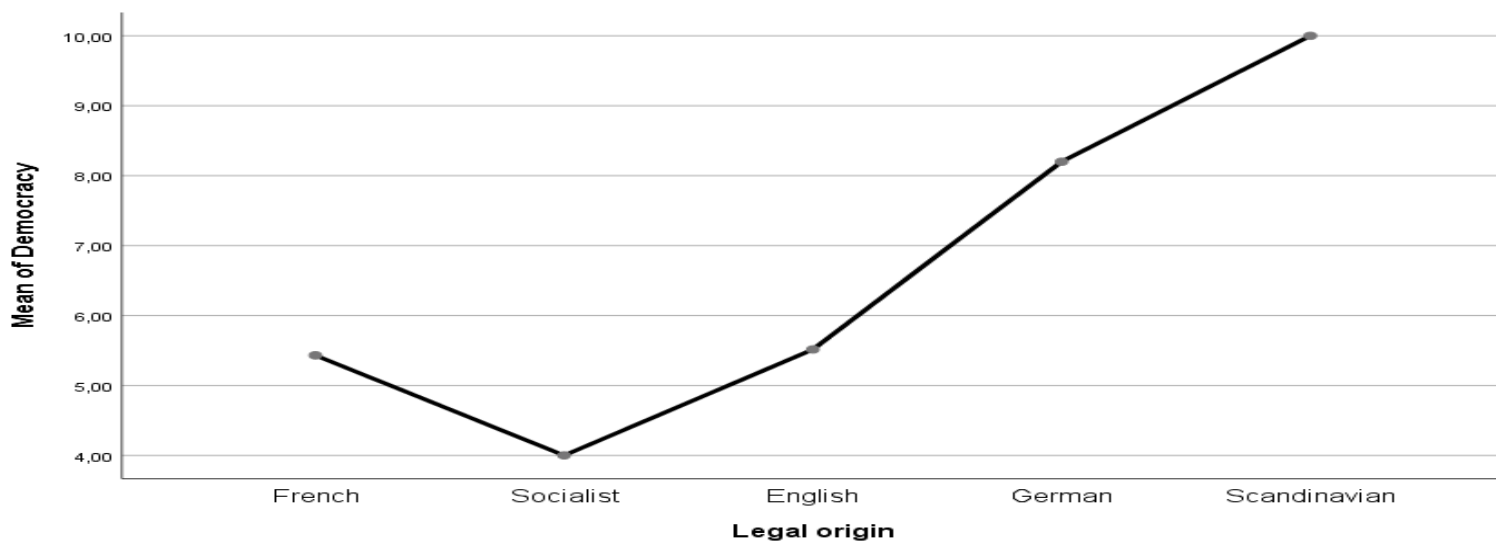
Τα αναλυτικά στοιχεία κάθε καθεστώτος, παρατίθενται στον Πίνακα 9 που ακολουθεί, ενώ τα επόμενα 4 γραφήματα, αποτυπώνουν τις ουσιώδεις διαφορές σχηματικά:

Πίνακας 9: Descriptives

		N	Mean	Std. Deviation	Std. Error	95% Confidence Interval for Mean		Minimum	Maximum
						Lower Bound	Upper Bound		
Democracy	French	58	5,4310	3,80725	,49992	4,4300	6,4321	,00	10,00
	Socialist	10	4,0000	3,62093	1,14504	1,4097	6,5903	,00	10,00
	English	33	5,5152	3,46519	,60321	4,2864	6,7439	,00	10,00
	German	15	8,2000	3,40588	,87939	6,3139	10,0861	,00	10,00
	Scandinavian	4	10,0000	,00000	,00000	10,0000	10,0000	10,00	10,00
	Total	120	5,8333	3,76925	,34408	5,1520	6,5147	,00	10,00
GDP per capita	French	62	,7471	1,66788	,21182	,3236	1,1707	-4,93	4,58
	Socialist	10	-,9288	1,56496	,49488	-2,0483	,1907	-3,87	1,07
	English	33	1,4067	1,97539	,34387	,7063	2,1072	-2,47	5,27
	German	15	2,1139	2,21765	,57260	,8858	3,3420	-,96	8,16
	Scandinavian	4	2,0550	,46527	,23264	1,3146	2,7954	1,62	2,49
	Total	124	,9950	1,92499	,17287	,6528	1,3372	-4,93	8,16
Private Credit/GDP	French	62	,3431	,33122	,04207	,2590	,4272	,01	1,42
	Socialist	10	,1110	,04771	,01509	,0769	,1451	,04	,16
	English	33	,4667	,42403	,07381	,3163	,6170	,03	1,38
	German	14	,6236	,45889	,12264	,3586	,8885	,16	1,64
	Scandinavian	4	,8400	,27940	,13970	,3954	1,2846	,58	1,23
	Total	123	,4054	,38508	,03472	,3367	,4742	,01	1,64
Inflation	French	62	15,5055	47,75915	6,06542	3,3769	27,6340	-,10	280,37
	Socialist	10	24,8270	38,46001	12,16212	-2,6856	52,3396	1,93	131,47
	English	33	11,6139	22,62725	3,93890	3,5907	19,6372	-,44	131,23
	German	15	3,1453	2,67230	,68998	1,6655	4,6252	-1,73	8,69
	Scandinavian	4	2,5300	1,57643	,78822	,0215	5,0385	1,52	4,86
	Total	124	13,3078	37,46822	3,36475	6,6475	19,9681	-1,73	280,37

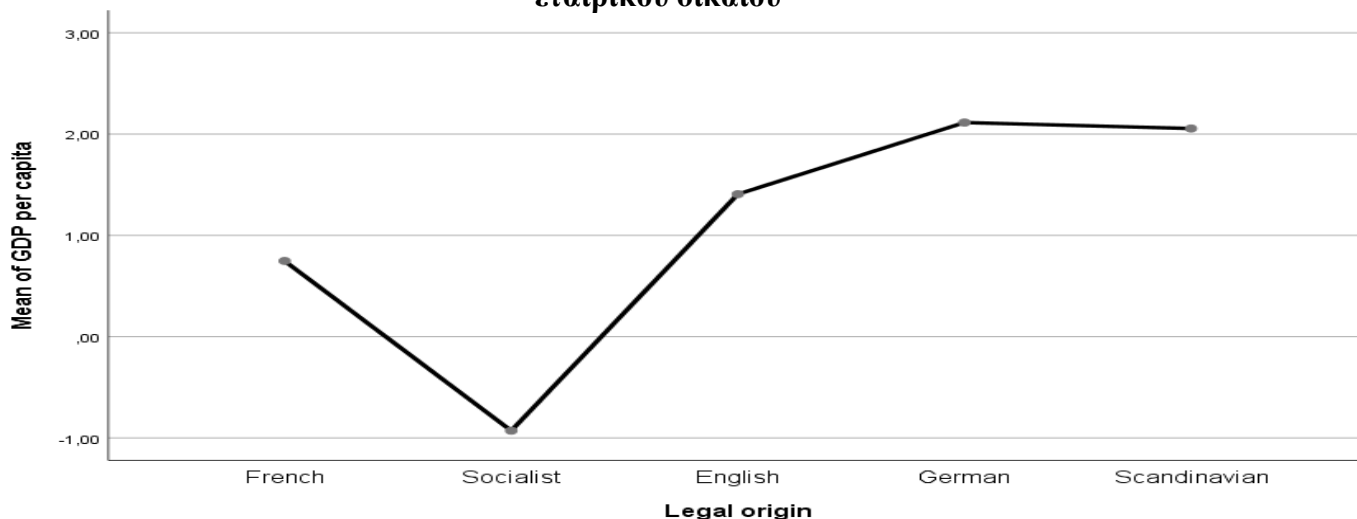
Πιο αναλυτικά, από το Γράφημα 1, φαίνεται πως τα πιο δημοκρατικά καθεστώτα προκύπτουν από εταιρικό δίκαιο σκανδιναβικής προέλευσης, έπειτα ακολουθεί το γερμανικό δίκαιο, το αγγλικό και το γαλλικό είναι στο ίδιο επίπεδο, ενώ το σοσιαλιστικό έχει τη μικρότερη τιμή δημοκρατίας.

Γράφημα 1: Διαφοροποίηση Δημοκρατίας ως προς την προέλευση του εταιρικού δικαίου

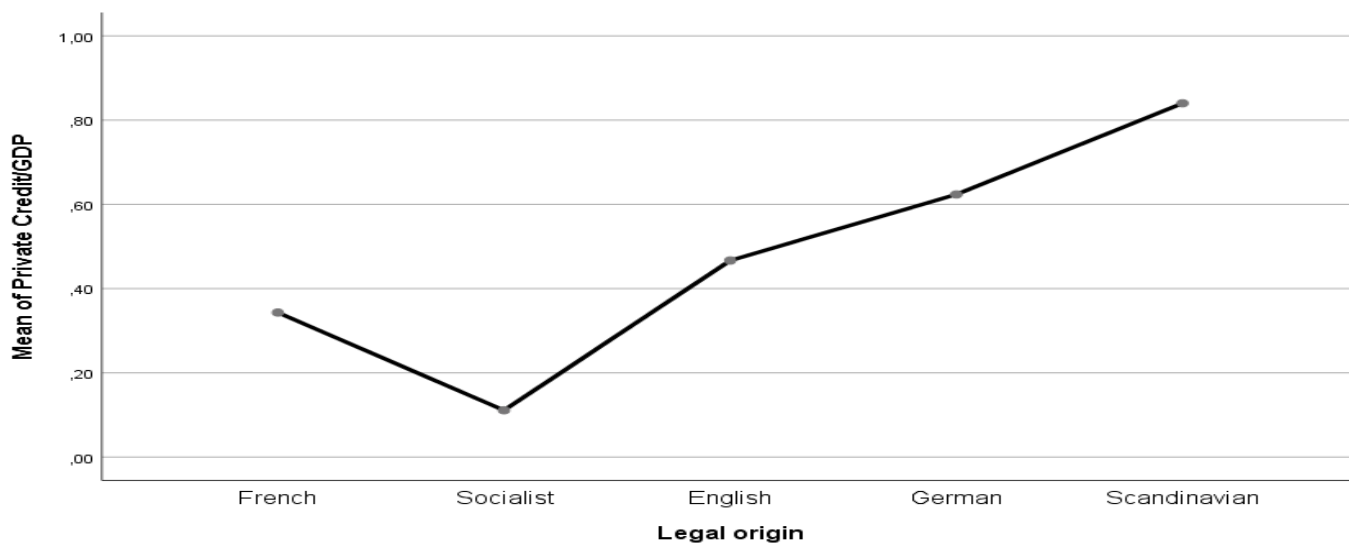
Συνεχίζοντας, στο Γράφημα 2 φάνηκε πως το δίκαιο σκανδιναβικής και γερμανικής προέλευσης αποφέρει μεγαλύτερο GDP per capita και ακολουθεί το αγγλικό, το γαλλικό και τελευταίο είναι και πάλι το σοσιαλιστικό.

Γράφημα 2: Διαφοροποίηση GDP per capita ως προς την προέλευση του εταιρικού δικαίου

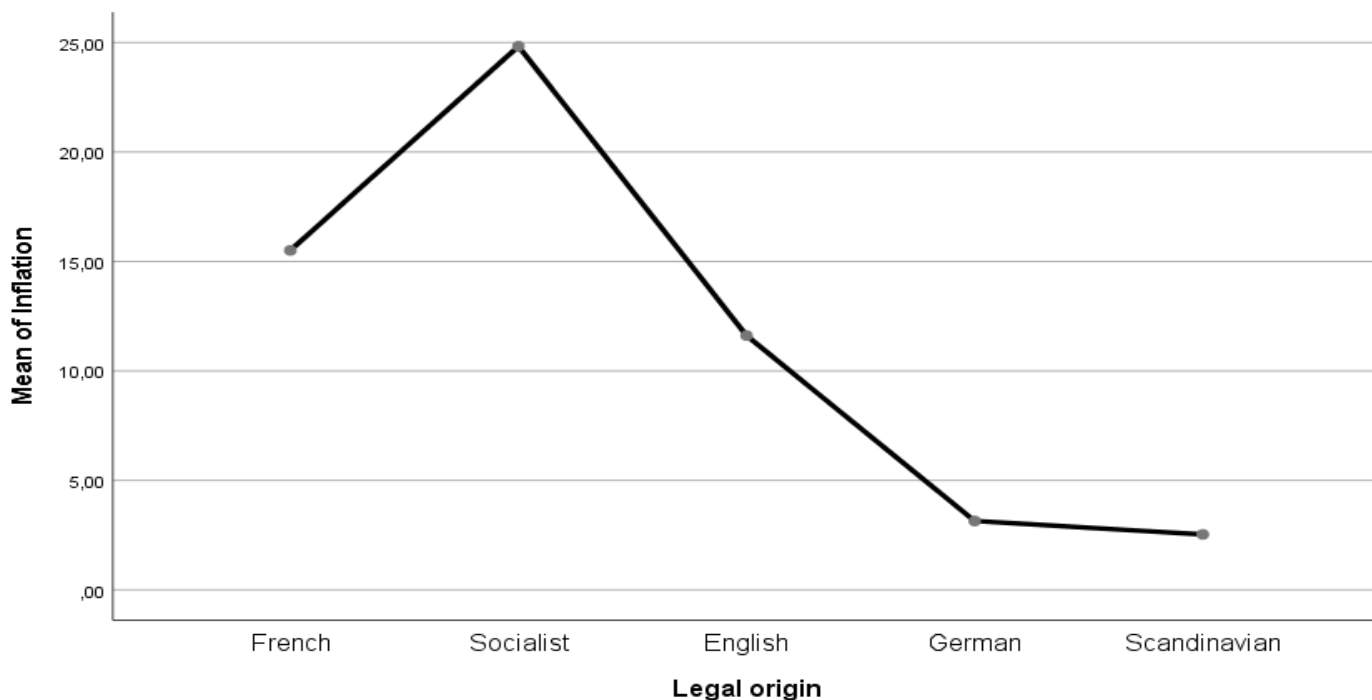
Αντίστοιχα, το σοσιαλιστικής προέλευσης εταιρικό δίκαιο έχει επίσης το χαμηλότερο δείκτη αναλογίας πίστωσης από καταθέσεις, ακολουθεί το γαλλικό και το αγγλικό, έπειτα το γερμανικό με μικρή διαφορά και τέλος το σκανδιναβικό που είναι και πάλι πρώτο.

Γράφημα 3: Διαφοροποίηση Private Credit/GDP ως προς την προέλευση του εταιρικού δικαίου

Τέλος, ως προς τον πληθωρισμό, το σκανδιναβικό και το γερμανικό δίκαιο έχουν τις χαμηλότερες τιμές, ενώ ακολουθεί το αγγλικό και το γαλλικό. Το σοσιαλιστικό, φάνηκε πως έχει τη μεγαλύτερη τιμή πληθωρισμού.

Γράφημα 4: Διαφοροποίηση Inflation ως προς την προέλευση του εταιρικού δικαίου

Συμπεράσματα

Στην παρούσα έρευνα, μελετήθηκε το κατά πόσο ο βαθμός της δημοκρατίας, επηρεάζεται ή προβλέπεται από το ΑΕΠ, τον πληθωρισμό ή το εμπόριο μιας χώρας. Το έτος που επιλέχθηκε είναι το 2017, καθώς είχε τα πιο ολοκληρωμένα δεδομένα και συνολικά συμμετείχαν 124 χώρες. Όπως φάνηκε, η δημοκρατία ανέδειξε στατιστικά σημαντική συσχέτιση με το κλάσμα του ΑΕΠ και των ιδιωτικών καταθέσεων και τον πληθωρισμό. Πιο συγκεκριμένα, φάνηκε πως όσο αυξάνεται η δημοκρατία σε μια χώρα, τόσο μεγαλύτερη είναι η αναλογία πίστωσης από καταθέσεις και τόσο μικρότερος είναι ο πληθωρισμός.

Επιπλέον, κατασκευάστηκε ένα μοντέλο παλινδρόμησης, με εξαρτημένη μεταβλητή τον δείκτη δημοκρατίας και ανεξάρτητες το κατά κεφαλήν ΑΕΠ, την αναλογία πίστωσης από καταθέσεις, τον πληθωρισμό και τον δείκτη εμπορίου. Το μοντέλο είχε χαμηλή προβλεπτική ικανότητα, όμως έκανε στατιστικά σημαντική προσαρμογή και ανέδειξε πως ο μόνος παράγοντας που μπορεί να θεωρηθεί πως προβλέπει σημαντικά τη δημοκρατία, είναι το κλάσμα ιδιωτικών καταθέσεων προς το ΑΕΠ.

Ολοκληρώνοντας την έρευνα, κρίθηκε ενδιαφέρον το να ελεγχθεί το κατά πόσο ο βαθμός Δημοκρατίας αλλά και άλλες ποσοτικές παράμετροι του δείγματος, επηρεάζονται από την προέλευση του εταιρικού δικαίου. Όπως φάνηκε, ο βαθμός δημοκρατίας, ο δείκτης GDP per capita, η αναλογία πίστωσης από καταθέσεις και ο πληθωρισμός επηρεάζονται σημαντικά από την προέλευση του εταιρικού δικαίου.

Πιο αναλυτικά, φάνηκε πως τα πιο δημοκρατικά καθεστώτα προκύπτουν από εταιρικό δίκαιο σκανδιναβικής προέλευσης, έπειτα ακολουθεί το γερμανικό δίκαιο, το αγγλικό και το γαλλικό είναι στο ίδιο επίπεδο, ενώ το σοσιαλιστικό έχει τη μικρότερη τιμή δημοκρατίας. Επίσης, το δίκαιο σκανδιναβικής και γερμανικής προέλευσης αποφέρει μεγαλύτερο GDP per capita και ακολουθεί το αγγλικό, το γαλλικό και τελευταίο είναι και πάλι το σοσιαλιστικό.

Αντίστοιχα, το σοσιαλιστικής προέλευσης εταιρικό δίκαιο έχει επίσης το χαμηλότερο δείκτη αναλογίας πίστωσης από καταθέσεις, ακολουθεί το γαλλικό και το αγγλικό, έπειτα το γερμανικό με μικρή διαφορά και τέλος το σκανδιναβικό που είναι και πάλι πρώτο. Τέλος, ως προς τον πληθωρισμό, το σκανδιναβικό και το γερμανικό δίκαιο έχουν τις χαμηλότερες τιμές, ενώ ακολουθεί το αγγλικό και το γαλλικό. Το σοσιαλιστικό, φάνηκε πως έχει τη μεγαλύτερη τιμή πληθωρισμού.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Acemoglu, D., and Robinson, J.A. (2006). *Economic Origins of Dictatorship and Democracy*. New York: Cambridge University Press.

Adsera, A., and Boix, C. (2002). *Trade, democracy, and the size of the public sector: the political underpinnings of openness*. *International Organization*, 56(2): 229-262.

Acemoglu, Daron; Johnson, Simon; and Robinson, James A. (2001) *The Colonial Origins of Comparative Development: An Empirical Investigation.*” *The American Economic Review*, Vol. 91, No. 5, pp. 1,369-401.

Acemoglu, D., Robinson, X., (1996). *Why did the west extend the franchise?* Mimeo., Massachusetts Institute of Technology, Cambridge, MA.

Alesina, A., Perotti, R., (1996). *Income distribution, political instability and investment*. *European Economic Review* 40 (6), 1203}1228.

Alesina, A., Ozler, S., Roubini, N., Swagel, P., (1996). *Political instability and economic growth*. *Journal of Economic Growth* 1 (2).

Alesina, A., Rodrik, D., (1994). *Distributive politics and economic growth*. *Quarterly Journal of Economics* 109 (2), 465}490.

Boudreaux, C.J. (2015). *The Evolutionary Effects of Democracy: In the Long Run, We Are All Trading?* *The International Trade Journal* 29(5), pp. 376-396. DOI: <http://dx.doi.org/10.1080/08853908.2015.1073127> Διαθέσιμο στο: https://home.fau.edu/cboudreaux/web/ITJ_Final_version.pdf

Boettke, P. J., Coyne, C. J., and Leeson, P. T. (2008). *Institutional stickiness and the new development economics*. *American Journal of Economics and Sociology*, 67(2), 331-358.

Boix, C. (2003). *Democracy and redistribution*. Cambridge University Press.

Boix, C., and Garicano, L. (2001). *Democracy, Inequality, and Country-Specific Wealth*. *Unpublished manuscript.*. Department of Political Science, University of Chicago, 153.

Barro, R., (1991). *Economic growth in a cross section of countries*. *Quarterly Journal of Economics* 106 (2).

Barro, R., (1995). *Inflation and economic growth*. NBER working paper C5326, October.

Barro, R., (1996a). *Democracy and growth*. *Journal of Economic Growth* 1 (1).

- Barro, R., (1996b). *Determinants of democracy*. Mimeo., Harvard University, April.
- Barro, R.J., Lee, J.-W., (1993). *International comparisons of educational attainment*. NBER working paper No. 4349.
- Barro, R., Sala-i-Martin, X., (1992). *Public Finance in models of economic growth*. *Review of Economic Studies* 4 (59), 645}661.
- Barro, R., Sala-i Martin, X., (1995). *Economic Growth*. McGraw-Hill, New York.
- Bollen, K.A., 1980. Issues in the comparative measurement of political democracy. *American Sociological Review* 45, 370}390.
- Borner, S., Brunetti, A., Weder, B., (1995). *Political Credibility and Economic Development*. Macmillan Press, New York.
- Bruno, M., Easterly, W., (1998). *Inflation crises and long-run growth*. *Journal of Monetary Economics* 41 (1), 3}26.
- Barro, Robert J. (1996) “*Democracy and Growth*.” *Journal of Economic Growth*, March 1996, Vol. 1, No. 1, pp. 1-27.
- Baum, Matthew A; and Lake, David A. (2003) “*The Political Economy of Growth: Democracy and Human Capital*.” *American Journal of Political Science*, April 2003, Vol. 47, No. 2, pp. 333-47.
- Central Intelligence Agency, (1996). *The CIA World Factbook*. Washington, DC.
- Clague, C., Keefer, P., Knack, S., Olson, M., 1996. Property and contract rights in autocracies and democracies. *Journal of Economic Growth* 1 (2), 243}276.
- Cameron, A.C., and Trivedi, P.K. (2010). *Microeconometrics using stata*. Stata Press.
- Chinn, M. D., and Ito, H. (2006). *What Matters for Financial Development? Capital Controls, Institutions, and Interactions*. *Journal of Development Economics*, 81(1): 163-192
- Dutt, P., & Mitra, D. (2002). *Endogenous trade policy through majority voting: an empirical investigation*. *Journal of International Economics*, 58(1): 107-133.
- Deninger, K., Squire, L., (1995). *Measuring income inequality: A new data-base*. Mimeo., World Bank, Washington, DC.
- De Tocqueville, A., (1990). *Democracy in America*, Vol. 2. Vintage Books, New York.

Engerman, S.L., Mariscal, E.V., Sokolo!, K.L., (1999). *The persistence of inequality in the Americas: Schooling and su/rage, 1800}1945*. Mimeo., UCLA, September. Freedom House, 1972}1995. Freedom in the World Report, New York.

Diskin A., Diskin H., Hazan Y. R., (2005) *Why Democracies Collapse: The Reasons for Democratic Failure and Success* International Political Science Review 26(3):291-309 DOI:10.1177/0192512105053787 Διαθέσιμο στο: https://www.researchgate.net/publication/222778015_How_Democracy_Affects_Growth

Eichengreen, B., and Leblang, D. (2008). *Democracy and globalization*. Economics & Politics, 20(3): 289-334.

Fidrmuc, J. (2003). *Economic reform, democracy and growth during post-communist transition*. European Journal of Political Economy, 19(3): 583-604.

Frey, B.S., Pommerehne, W., Schneider, F., and Gilbert, G. (1984). *Consensus and Dissension among Economists: An Empirical Inquiry*. The American Economic Review, 74(5): 986-994

Frey, B. S. (1984). *The public choice view of international political economy*. International Organization, 38(1): 199-223.

Glaeser, Edward L.; La Porta, Rafael; Lopez-de-Silanes, Florencio; and Shleifer, Andrei. (2004) "Do Institutions Cause Growth?" Journal of Economic Growth, Vol. 9, No. 3, pp. 271-303.

Galiani, S., and Torrens, G. (2014). *Autocracy, democracy and trade policy*. Journal of International Economics, 93(1): 173-193.

Giavazzi, F., and Tabellini, G. (2005). *Economic and political liberalizations*. Journal of Monetary Economics, 52(7): 1297-1330.

Grofman, B., and Gray, M. (2000). *Geopolitical Influences on Trade Openness in Thirty-One Long-Term Democracies, 1960-1995*. Unpublished Paper, University of California, Irvine.

Gwartney, J. D., Lawson, R., and Block, W. (1996). *Economic freedom of the world: 1975-1995*. Vancouver: Fraser Institute.

Gallant, R., Jorgenson, D., (1979). *Statistical inference for a system of simultaneous, non-linear, implicit equations in the context of instrumental variable estimation*. Journal of Econometrics 11, 275}302.

Greene, W., (1993). *Econometrics*. McMillan Press, New York (Chapter 20).

Grossman, G.M., Helpman, E., (1992). *Protection for sale*. American Economic Review 84 (4), 833-850.

Helliwell, J., (1994). *Empirical linkages between democracy and economic growth*. British Journal of Political Science 24, 225-248.

Huntington, S.P., (1991). *The Third Wave*. University of Oklahoma Press, Norman, OK.

Hernandez -Murillo R., Martinek C. (2008) *Which Came First—Democracy or Growth?* Διαθέσιμο στο: <https://www.stlouisfed.org/publications/regional-economist/april-2008/which-came-firstdemocracy-or-growth>

Harrigan, J. (1993). *OECD imports and trade barriers in 1983*. Journal of International Economics, 35(1): 91-111.

Jäkel, I. C., and Smolka, M. (2013). *Individual attitudes towards trade: Stolper-Samuelson revisited*. Open Economies Review, 24(4): 731-761.

Kono, D. Y. (2006). *Optimal obfuscation: Democracy and trade policy transparency*. American Political Science Review, 100(3): 369-384.

Krugman, P. R. (1987). *Is free trade passé?*. The Journal of Economic Perspectives, 1(2), 131-144.

Learner, E. E. (1988). *Cross-Section Estimation of the Effects of Trade Barriers*. Empirical methods for international trade, 51-82.

López-Córdova, J. E., and Meissner, C. M. (2008). *The impact of international trade on democracy: A long-run perspective*. World Politics, 60(4): 539-575.

Mansfield, E. D., Milner, H. V., and Rosendorff, B. P. (2000). *Free to trade: Democracies, autocracies, and international trade*. American Political Science Review, 305-321.

Mayer, W. (1984). *Endogenous tariff formation*. The American Economic Review, 970-985.

Milner, H. V., and Kubota, K. (2005). *Why the move to free trade? Democracy and trade policy in the developing countries*. International organization, 59(1): 107-143.

Milner, H. V., and Mukherjee, B. (2009). *Democratization and economic globalization*. Annual Review of Political Science, 12: 163-181.

Munck L. G. (2014) *What is democracy? A reconceptualization of the quality of democracy* Democratization 23(1) DOI:10.1080/13510347.2014.918104 Διαθέσιμο στο: https://www.researchgate.net/publication/263506580_What_is_democracy_A_reconc

eptualization_of_the_quality_of_democracy/link/0a85e53b2271cdf8f9000000/download

LaPorta, R., Lopez-de-Silanes, F., Shleifer, A., Vishny, R., (1998). *The quality of government*. NBER working paper 6727, September.

Levine, R., Renelt, D., 1992. *A sensitivity analysis of cross-country growth regression*. American Economic Review 82 (4), 942-963.

Mankiw, N., Romer, D., Weil, N., (1992). *A contribution to the empirics of economic growth*. Quarterly Journal of Economics 107 (2), 407-437.

Mauro, P., (1995). *Corruption and growth*. Quarterly Journal of Economics 3 (110), 681-712

Meltzer, A., Richard, S., (1981). *A rational theory of the size of government*. Journal of Political Economy 89, 914-927.

Niskanen, W., (1971). *Bureaucracy and Representative Government*. Aldine-Atherton, Chicago.

Olson, M., (1982). *The Rise and Decline of Nations: Economic Growth, Stagnation and Social Rigidities*. Yale University Press, New Haven, CT.

O'Rourke, K. H., and Taylor, A.M. (2006). *Democracy and protectionism.. National Bureau of Economic Research*, No. w12250
 Rock, M. T. 2009. Corruption and democracy. Journal of Development Studies, 45(1), 55-75.

Pontet J., Udvari B., (n.d) *Effects of Trade on Democracy: How does the European Union Foster Democracy in ACP-states via Trade?* Διαθέσιμο στο: <https://www.etsg.org/ETSG2016/Papers/151.pdf>

Rode, M., and Gwartney, J. D. (2012). *Does democratization facilitate economic liberalization?*. European Journal of Political Economy, 28(4), 607-619.

Rodrik, D. (1994). *The rush to free trade in the developing world: Why so late? Why now? Will it last?* In *Voting for Reform: Democracy, Political Liberalization, and Economic Adjustment*, ed. Stephan Haggard and Steven B. Webb. New York: Oxford University Press. 61-88.
 Staiger, D., and Stock, J. H. 1997. Instrumental variables regression with weak instruments. *Econometrica*, 65(3), 557-586

Pommerehne, W., Schneider, F., (1982). *Unbalanced growth between public and private sectors: An empirical examination*. In: Haveman, R. (Ed.), *Public Finance and Public Employment*, Detroit, Michigan, pp. 309}326.

Rodrik, D., (1998a.) *Why do more open economies have bigger governments?* *Journal of Political Economy* 106 (5), 997}1032.

Rodrik, D., (1998b). *Democracy and economic performance*. KSG Mimeo., January.

Rodrik, D., (1999). *Democracies pay higher wages*. *Quarterly Journal of Economics* 114 (3), 707}738.

Stock, J. H., and Yogo, M. (2005). *Testing for weak instruments in linear IV regression. Identification and inference for econometric models: Essays in honor of Thomas Rothenberg*,

Stokes, S. (2001). *Mandates and democracy. Neoliberalism by Surprise in Latin America*. Cambridge. Tavares, J. 2008. Trade, factor proportions, and political rights. *The Review of Economics and Statistics*, 90(1), 163-168.

Sachs, J.D., Warner, A., (1995). *Economic reform and the process of global integration*. *Brookings Papers on Economic Activity* (1), 1}118.

Saint-Paul, G., Verdier, T., (1993). *Education, democracy and growth*. *Journal of Economic Development* (December), 399}407.

Summers, R., Heston, A., (1991). *The Penn World Table (Mark 5): An expanded set of international comparisons, 1950}1988*. *Quarterly Journal of Economics* 106 (2), 327}368.

Tavares, J., (1998). *Trade openness, factor proportions and politics: An empirical investigation*. Mimeo., Harvard University, January.

Tavares J., Wacziarg R., (2001) *How Democracy Affects Growth* *European Economic Review* 45(8):1341-1378 DOI:10.1016/S0014-2921(00)00093-3 Διαθέσιμο στο: https://www.researchgate.net/publication/249743625_Why_Democracies_Collapse_The_Reasons_for_Democratic_Failure_and_Success

Trefler, D. (1993). *Trade liberalization and the theory of endogenous protection: an econometric study of US import policy*. *Journal of Political Economy*, 138-160.

The Wall Street Journal Online (2007). "*Is Democracy the Best Setting For Strong Economic Growth?*" See http://online.wsj.com/public/article_print/SB117330214622129995.html (retrieved on Feb. 3, 2008).

Wacziarg, R., (1998). *Measuring the dynamic gains from trade*. World Bank working paper C2001, November.

Wacziarg, R., (1999). *Democracy and human capital*. Mimeo., Stanford University, April.

Weyland, K. G. (2002). *The politics of market reform in fragile democracies: Argentina, Brazil, Peru, and Venezuela*. Princeton University Press.

Yang, C. (1995). *Endogenous Tariff Formation under Representative Democracy: A Probabilistic Voting Model*. The American Economic Review, 85(4): 956-963.

Yu, M. (2010). *Trade, democracy, and the gravity equation*. *Journal of Development Economics*, 91(2), 289-300.